

Πασι
 μυστικὰς
 τῷ
 Πνεύματι
 σαχιδίας
 τῷ
 θεοφορῶς
 Πατέρας

**ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ
 ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ
 ΣΑΛΤΙΣΜΑ**

ΜΕΡΗΤΑ ΘΕΟΤΗ
 ΣΗΕΤΕ, ΦΡΑΨΕΙ,
 ΦΥΛΑΤΤΕ ΗΜΑΣ.

Ιθάιος
 ἀντίστοιχος
 2007
 αρ. φύλ. 68

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
 ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ὉΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΛΤΕΣΙΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Ἀθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ ΙΑ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 68
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2007

Ἰδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδότης:

ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Γιούρας
Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν

Διευθυντής:

† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Καλλιτεχνική ἐπιμέλεια, διακόσμησης:

Γεώργιος Νέζης

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εὐθύμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΟΓΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΙΝ
ΤΗΣ ἁΓΙΑΣ ΖΩΗΣ 659

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ
κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ 663

Η ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ
ἢ ΑΙΡΕΣΙΣ; 666

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ 670

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ
ΣΚΩΠΤΗΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ 676

ΦΩΝΗ ΕΖ ἁΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ 678

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΛῃ ΣΥΝΕΣΕΙ 680

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ 684

ΘΥΡΑΝΟΙΣΙΑ Ἱ. Ν. ΤΙΜΙΑΣ
ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 687

ΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΣΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΛΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Αεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ, ἐμελώδησεν εἰς ἡμᾶς ὁ Προφητὰναξ Δαβὶδ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πόλιν τῶ ὄντι ἐκφαντικώτατα, περὶ ἧς ἐλαλήθησαν δεδοξασμένα, ὀνομάζων ἐκείνην τοῦ Μεγάλου Βασιλέως. Μὰ ποία ἄρά γε νὰ εἶναι αὕτη ἡ Πόλις; μοῦ φαίνεται νὰ λέγῃ τοῦτο ὁ Θεῖος Δαβὶδ σαφέστατα καὶ ἀναμφίβολα δι' αὐτὴν τὴν ὄντως ἐκλελεγμένην καὶ ἀνωτέραν πασῶν τῶν τε λοιπῶν παρθένων καὶ ἄλλων γυναικῶν καὶ ἀνωτέραν καθ' ὑπεροχὴν καὶ ὅλων τῶν ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ὅχι ὅτι νὰ εἶναι ὑπερτέρα καθ'

ἤθελεν εἶπῃ τις πόλιν ἁγίαν καὶ Σιών νέαν τοῦτον τὸν πανίερρον αὐτῆς οἶκον καὶ ἅγιον Ναόν, δὲν ἤθελεν εὐγῆ ἔξω τοῦ δέοντος. Διότι, ἀνίσως καὶ τὰ τῶν μεγάλων βασιλέων καὶ ἀρχόντων ὀνόματα, ὅποῦ γράφονται γεγλυμμένα εἰς τὰς πλάκας ἄνωθεν τῶν μνημείων των, διαμένουν καὶ σώζονται πολλῶν ἐτῶν διαστήματος καὶ οἱ ἐπερχόμενοι ὀνομάζουν τὰ τοιαῦτα μαυσωλεῖα (οὗτός ἐστι, λέγοντες, ὁ τάφος τοῦ δεῖνος μεγάλου βασιλέως ἢ τοῦ δεῖνος ἀρχοντος· καὶ ἄλλων πάλιν ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν εἶναι δίκαιον

ὑπεροχὴν οἰκοδομημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὑψηλοτέρα τῶν ὑψηλῶν τῆς γῆς λόφων καὶ ὄρεων· ἀλλ' ὅτι εἶναι ὑπερηρμένη καὶ ὑπερκειμένη ἀπὸ μεγαλοφυΐαν τῶν ἐνθέων ἀρετῶν καὶ ὅτι ὑπερέχει εἰς τὴν καθαρότητα καὶ ἁγιότητα αὐτῆ ἡ ὑπεραγνος καὶ ὑπεράμωμος Θεοτόκος Μαρία ὅλας τὰς ἄλλας παρθένους, ἀγγέλους τε καὶ ἁγίους, εἰς τὴν ὁποίαν, διὰ τὴν αὐτῆς καθαρότητα, κατώκησεν ὁ αἰώνιος βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων· καὶ νὰ εἴπωμεν μάλιστα τούτου περισσότερον, κατώκησεν εἰς αὐτὴν τὴν Πανάχραντον ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον.

Αὕτη ἡ Δέσποινα Θεοτόκος εἶναι ἡ ὄντως δεδοξασμένη πόλις τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων. Αὕτη εἶναι ἡ νοητὴ Σιών, περὶ τῆς ὁποίας λογιάζω νὰ ἐπροφήτευσεν καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ. Εἰδὲ καὶ

οὐδὲ πρέπον κἂν ποσῶς νὰ εἶπῃ τις, οὔτε μὲ τὰ χεῖλη νὰ τὰ ὀνομάσῃ, ἔστησαν στήλας καὶ εἰδωλα καὶ ναοὺς εἰς ἐνθύμισίν των καὶ σώζονται ἄχρι τῆς σήμερον, ἂν καὶ μὲ φιλήν ἐνθύμησιν μόνον, χωρὶς νὰ σέβεται τις αὐτούς, ὡς οἱ πεπλανημένοι Ἕλληνες τοὺς ἐσέβοντο· πλὴν ἐξαπλοῦνται τὰ ὀνόματα τῶν τοιούτων καὶ ὡσὰν νὰ εὐρίσκοντο παρόντες καὶ τώρα, διεκωδωνίσθησαν καὶ ἠκούσθησαν τὰ ὀνόματά των πανταχοῦ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἀπλουστέρων· τί λοιπὸν ἤθελεν εἶπῃ τις διὰ τὴν θεοδόξαστον καὶ Πανύμνητον Κόρην, τὴν Πανάχραντον καὶ Πανάμωμον; Διότι ἂν αὕτη ἐχρημάτισε πόλις ἔμφυχος τοῦ Θεοῦ, βέβαια καὶ ὁ Ἱερὸς καὶ Θεῖος αὐτῆς Ναός, οὔτινος τὰ ἐγκαίνια σήμερον ἐορτάζομεν, εἶναι καὶ ὀνομάζεται καὶ αὐτὸς πόλις δεδοξασμένη τοῦ Θεοῦ. Πόλις,

ἥτις δὲν πολιτογραφεῖ καταγράφουσα τῶν οἰκητόρων τῆς τὰ ὀνόματα εἰς βασιλέα θνητὸν ἐπίγειον, ἀλλὰ εἰς τὸν Οὐράνιον Βασιλέα, ὅστις τοὺς παραπέμπει εἰς αἰώνιον ζωὴν καὶ χαρίζει, εἰς ὅσους τὸν ἐπικαλεσθοῦν καὶ ἀκολουθοῦν, τὴν Βασιλείαν Του τὴν οὐράνιον.

Πλὴν, ὦ ἀκροαταὶ Οὐρανόφρονες, ἑορτὴν ἐγκαινίων τελουμένην ἀκούοντες σήμερον, μὴ ὑπολάβητε δι' ὀνομασίαν οἰκοδομηῆς νεοκτίστου Ναοῦ καὶ κατασκευῆς πρὸ ὀλίγου στερεωθείσης, ἀλλὰ λογιάσατε τὸν ἐν Πνεύματι ἐγκαινισμόν, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ ἡμέτερος ἔσω ἄνθρωπος ἐκδυόμενος τὸ παλαιὸν ἐσχισμένον ἔνδυμα τῆς ἀμαρτίας καὶ ἐνδυόμενος τὸ καινὸν τῆς εὐσεβείας φόρεμα, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεται. Εἰς τὰ τοιαῦτα ἐγκαίνια εὐφραίνεται καὶ ἡ ὑπεράμωμος Θεοτόκος Μαρία καὶ χαίρεται, ἀφορῶσα εἰς ὅσους ἂν ἤθελον ἐγκαινισθοῦν μὲ ἀρετὰς καὶ πολιτεύονται μὲ τὴν κατὰ Θεὸν εὐσέβειαν. Τοιουτοτρόπως θέλομεν κατατρυφήσει τὰ καθαρὰ καθαρῶς τῆς καθαρᾶς Παρθένου ἐγκαίνια. Καὶ ὡσὰν νὰ εὐρίσκεται αὕτη ἔνδον τοῦ θείου αὐτῆς Ναοῦ καὶ νὰ θεωρῇ ὅλα τὰ ἡμέτερα οὕτω καὶ ἡμεῖς, μέλλοντες νὰ ἔμβωμεν εἰς τοῦτον τὸν θεῖον τῆς Ναὸν καὶ νὰ προσευχηθῶμεν, ἅς λογιάσωμεν καὶ ἅς βάλωμεν εἰς τάξιν ὅλα μας τὰ νοήματα καὶ κινήματα καὶ ἅς τὰ μεταβάλωμεν εἰς τὸ βέλτιστον καὶ καλλιώτερον, καὶ πράξεις δηλονότι καὶ λόγους καὶ θεωρίας· καὶ κανὲν ἐκ τούτων ἅς μὴ φανῇ τῆς παρουσίας ἑορτῆς ἀνάξιον. Οὔτε τὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν περιπάτημα, οὔτε ὁ γέλως τῶν ὀδόντων κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, οὔτε ὁ στολισμὸς τῶν φορεμάτων νὰ ἐκτρέπωνται εἰς ἀπρεπείας. Καὶ τί λέγω; Ὅχι μόνον αὐτά, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τῶν λογισμῶν μας τὰς ἐνθυμίσεις ἅς τακτοποιήσωμεν καὶ ἀξίως εἰς τὸν Θεὸν ἅς τὰς παραστήσωμεν, ὅπως εὐρεθῶμεν εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν ἀκατάκριτοι. Καὶ εἰς ὅλα ἅς προπορεύεται ἔμπροσθέν μας ἡ ἐλεημοσύνη, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εὐαρεστεῖται καὶ ἀναπαύεται, διὰ νὰ ἑορτάσωμεν οὕτω καινούργιοι ὄντες ψυχῇ τε καὶ σώματι τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ σήμερον τῆς Παναχράντου κατὰ σάρκα Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Επειδὴ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων συνεχλάμπει καὶ συνεορτάζεται ἡ κατάθεσις καὶ προσκύνησις τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ τῶν Παναχράντων Σπαργάνων τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ζώνης ἐκείνης λέγω, τῆς σεπτοτάτης καὶ Σπαργάνων τῶν τιμιωτάτων, τῆς Ζώνης ἐκείνης, ἥτις συνέσφιγγεν ἐκεῖνο τὸ Πανάγιον σῶμα καὶ ἐσχέπασεν αὐτὸν τὸν ἐν

κοιλίᾳ αὐτῆς κρυπτόμενον Θεόν. Ζώνης ἐκείνης, ἥτις ἐστόλιζεν ὠραίως τὴν κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ Μαρίαν σεμνῶς. Ἐκείνης λέγω τῆς Ζώνης, ἡ ὁποία πολλάκις ἐβρέχετο ἀπὸ τὰς παναχράντους σταλαγματίας τοῦ Παναγίου γάλακτος. Ἄλλ' ὅμως ἡμεῖς θὰ ὀμιλήσωμεν πρὸς αὐτὰ καὶ θὰ προσφέρωμεν τὰς εὐφημίας ὡς νὰ εἶναι ἔμφυχα καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς μεμψιμοίρους ἅς μὴ νομίση ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνάρμοστον.

Αιότι, ὅταν εἰς κανὲν ἀγγεῖον ἤθελε βάλῃ τις μῦρον εὐῶδες, κανὲν δι' ὀλίγον διάστημα, καὶ αὐτὸ τὸ ἀγγεῖο μετὰ τὴν κένωσιν τοῦ μύρου διαφυλάττει τὴν εὐωδίαν εἰς πολὺν καιρὸν, τί ἤθελεν εἶπῃ τις δι' ἐκείνην τὴν Ζώνην ὅπου περιετείλιξεν ἐκεῖνο τὸ θεῖον μῦρον τὸ ὄντως ἀκένωτον, ἐκεῖνο λέγω τὸ καθαρῶτατον καὶ Παναμώμητον σῶμα τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου καὶ συνεπλάκη εἰς πολὺν χρόνον μὲ αὐτό; Δὲν ἤθελε φυλάξει τὴν εὐωδίαν τῶν ἱαμάτων αἰωνίως καὶ ἐμπνέει καὶ εὐωδιάζει πάντας τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ προσερχομένους; Εὐωδίαν οὐχὶ γάλακτος, ἀλλ' εὐωδίαν θείαν καὶ πανσεβάσιμον· εὐωδίαν ἐλάτεια θερμοτάτην παθῶν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Καὶ ἀνίσως τὸ ἄψυχον ἀγγεῖον μὲ τὸ νὰ ἐβάλλῃ τὸ μῦρον εἰς αὐτό, καθὼς εἶπαμε, παίρνει τὴν εὐωδίαν, τί θὰ πρέπει νὰ εἴπωμε διὰ τὴν ἁγίαν Ζώνην τὴν προσεγγίσασαν τὸ ἔμφυχον κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν; Λοιπὸν νὰ μὴ προσδράμωμεν καὶ νὰ μὴ προσπέσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν Πανακῆρατον Ζώνην καὶ νὰ μὴ ζητήσωμεν ἀπὸ αὐτὴν κάθαρσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος; Ναι βέβαια, πρέπον ἐστί.

Καὶ προσέτι νὰ μὴ συνομιλήσωμεν μὲ αὐτὴν ὡσὰν νὰ εἶναι ζῶσα καὶ νὰ τῆς προσφέρωμεν ὠδὰς ἐφυμνίους; Τοῦτο λοιπὸν ἅς ποιήσωμεν λέγοντες: ὦ Ζώνη, ἥτις τὴν Πηγὴν τῆς ζωῆς περιέζωσας καὶ παρέχεις αἰώνιον ζωὴν τοῖς τιμῶσί σε· ὦ Ζώνη, ἥτις πάντοτε χαρίζεις εἰς τὰς ὀσφύας τῶν προσερχομένων σοι νέκρωσιν τῶν παθῶν καὶ ἀνδρείαν πρὸς πράξιν καὶ ἐνεργειαν ἀρετῶν· ὦ Ζώνη, πανθαύμαστε, ἡ ἀναστέλλουσα καὶ περισφιγγουσα τὸ τῆς φύσεως ἡμῶν ἀσθενὲς καὶ νικῶσα τοὺς ἀοράτους καὶ ὄρατους ἐχθροὺς καὶ εἰς τέλος αὐτοὺς συμποδίζουσα.

Πλὴν, ὦ ἀκροαταί, ἐκ τοῦ πόθου τῆς Πανάγνου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ κεντούμενος καὶ τῆς ὀρμῆς τοῦ λόγου κατεπειγόμενος, ὡσὰν νὰ μοῦ ἐσυνέβῃ νὰ λησμονήσω τῶν ἁγίων Σπαργάνων τὰ ἐφύμνια. Καὶ δὲν εἶναι θαυμαστὸν διότι, ὅταν ἡ Μητὴρ δοξάζεται οὗτος ὁ φιλομήτωρ Υἱὸς εὐφραίνεται καὶ κατατέρεπεται. Ἄλλ' ὅμως ὑποκύπτοντες εἰς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, ἂν

καὶ τὰ πράγματα εἶναι ὑπὲρ τὴν φύσιν, θὰ ἀφιερῶσωμεν τὴν τιμὴν πρῶτον εἰς τὴν Μητέρα καὶ πεπεισμεθα ὅτι ὁ Ὑπεράγαθος Κύριος δὲν θέλει βέβαια μᾶς ἀποθήσει διὰ τοῦτο. Ἐπειδὴ καθὼς αὐτὸς ἠδύοκῃσε νὰ προέλθῃ ἄνθρωπος ἀληθῶς ἐξ αὐτῆς καὶ ἤξιωσε νὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς αὐτῆς, οὕτω θέλει ἀποδεχθῆ τὴν τόλμην ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὡσὰν ὁποῦ ἔγινε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα Αὐτοῦ.

Πλὴν, ἂν καὶ τῶν τιμῶν Σπαργάνων ἐνεθυμήθημεν πάλιν πρὸς τὴν τεκοῦσαν Θεοτόκον ἐπανερχόμεθα. Διότι αὕτη ἡ Δέσποινα μὲ τὰς ἀχράντους αὐτῆς χεῖρας ταῦτα κατεσκευάσεν. Αὕτη ἡ Θεοτόκος μὲ τὰς ἰδίας τῆς χεῖρας ἐνείλιτε μὲ αὐτὰ θεοπρεπῶς τὸν μέγαν Βασιλέα τῆς δόξης καὶ κρατοῦσα τοῦτον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐγαλακτοτροφοῦσεν ἐκεῖνον τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, τὸν διδόντα πνοὴν καὶ τροφήν ὑπὲρ λόγον εἰς πᾶσαν τὴν κτίσιν. Πλὴν, ὦ Σπάργανα πάντιμα, ὁποῦ ἐτυλίξατε τὸν ἐλευθερωτὴν ἡμῶν Κύριον, τὸν διαλύσαντα ἀλύσεις τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· ὦ Σπάργανα, ὁποῦ περιεσφίγξατε τὸν κραταῖον Κύριον, ὃς ἀνέρρωσε καὶ ἐδυνάμωσε τοῦ γένους ἡμῶν τὴν ἀσθένειαν· ὦ Σπάργανα, ὁποῦ περιφρουρεῖτε τοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς ὑπεναντίους δεσμεύετε καὶ καταβάλλετε!

Πλὴν, ὦ Σπάργανα καὶ Ζώνη σεπτὴ! Δεόμεθα, βραβεύσατε τὸν ἁγιασμόν, τὴν ρῶσιν, τὸν ἰλασμόν εἰς ἡμᾶς τοὺς προσελθόντας μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως εἰς τοῦτον τὸν Ἱερὸν καὶ σεβάσιμον Ναὸν καὶ σὺν πόθῳ προσκυνούντας καὶ σέβοντας. Ὡ Ζώνη σεπτὴ, ἡ περικυκλοῦσα καὶ περικρατοῦσα τὴν ποιίμνην σου ταύτην καὶ διασώζουσα ἐξ ἐπιδρομῶν βαρβάρων καὶ ἐφόδων ληστῶν. Ὡ Ζώνη Τιμία καὶ Σεπτὴ, ἡ περιειλήσασα τὸν Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ ὄντα τῆς Μητροθέου Παρθένου καὶ ἐκεῖθεν τὴν εὐλογίαν πλουτήσασα τῶν ἰαμάτων. Ὡ Ζώνη φαιδρὰ καὶ πάμφωτε, ἡ προσεγγίσασα σεμνῶς τὸ ὑπέρσεμνον σῶμα τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκεῖθεν τὴν ἀφθαρσίαν ἀμφιασθεῖσα καὶ μείνασα ἀφθαρτος, ὡς ἐφθασεν ἕως ἡμᾶς κατ' ἀλήθειαν περὶ τούτου ὁ λόγος. Ἀλλὰ τίνας ἐνεκεν ἐπιχειροῦμεθα εἰς τὰ ἀδύνατα καὶ ἵνα τι σπουδάζωμεν νὰ πηδῶμεν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, κατὰ τὴν παροιμίαν, δοκιμάζοντες κατ' ἀξίαν νὰ τιμῶμεν μὲ λόγους τῶν ἐγκωμίων τὰ ἐπέκεινα πάσης τιμῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἁγίους ἀγγέλους; Πλὴν πάλιν ἅς ἔλθωμεν πρὸς ἰκεσίαν λέγοντες: Ὡ Ζώνη τῆς ὑπερτίμου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, περιζῶσον τὰς ὀσφύας ἡμῶν ἀλήθειαν, δικαιοσύνην καὶ πραότητα καὶ ποιήσον ἡμᾶς κληρονόμους τῆς

αἰδίου καὶ μακαρίας ζωῆς καὶ διατήρησον τὴν ἐπίκληρον ἡμῶν ζωὴν ταύτην ἀνεπιβούλευτον ἐξ ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Διαφύλαξον ἐν εἰρήνῃ τὴν Πίστιν ἀσάλευτον· ὦ Πανάχραντε Ζώνη τῆς Παναχράντου, διάσωζε τὴν κληρονομίαν σου, τὸ ὄρος τοῦτο τὸ Ἅγιον καὶ σεπτόν, τὴν Ἱεράν σου ταύτην καὶ περίβλεπτον Μοῆν καὶ πάντα τὸν λοιπὸν περιούσιον λαόν σου ὀρθοὺς περὶ τὴν Πίστιν, σώους εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν καὶ ἀβλαβεῖς ἐκ πάσης ἐπηρείας· καὶ εἶθε νὰ σὲ ἔχωμεν ἰσχύιν, βοήθειαν, τείχος καὶ προπύργιον, λιμένα καὶ καταφύγιον ἀπόρθητον ἀείποτε οἱ δούλοί σου.

Εὐ δέ, Πάναγνε καὶ Πολυεύσπλαγχνε Δέσποινα, τὸ τῶν Χριστιανῶν παραμύθιον, τῶν θλιβομένων θερμότατον παρηγόρημα, τῶν ἁμαρτάντων τὸ ἐτοιμότατον καταφύγιον, μὴ ἐγκαταλίπης ἡμᾶς ὀρφανοὺς τῆς σῆς ἀντιλήψεως· διότι ἐὰν ὑπὸ σοῦ ἐγκαταλειφθῶμεν καὶ μᾶς ἀφήσῃ ἡ Χάρις Σου ἀσκεπεῖς, ποῦ ἄρα γε ἀλλαχοῦ ἔχομεν νὰ προσδράμωμεν; καὶ τί ἄρα γε ἔχομεν γενέσθαι; Ὡ Παναγία Θεοτόκε, ἡ πνοὴ καὶ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν, ὅτι καθὼς τὸ σῶμα ἡμῶν ἔχει τὴν ἀναπνοὴν τεκμήριον τῆς ζωτικῆς ἐνεργείας, οὕτω καὶ τὸ σὸν Πανάγιον ὄνομα προφερόμενον ἀδιαλείπτως εἰς τὰ στόματα ἡμῶν τῶν δούλων σου εἰς κάθε καιρὸν καὶ τόπον καὶ τρόπον, πῶς δὲν θέλει εἶσθαι οὐχὶ μόνον τεκμήριον, ἀλλὰ καὶ πρόξενον ζωῆς, θυμηδίας τε καὶ βοηθείας; Διὸ ἰκετεύομεν, ὦ ἐλπίς τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, σκέπασον ἡμᾶς ταῖς πτέρυξι τῆς σῆς ἀγαθότητος, φρουρήσον ἡμᾶς μὲ τὰς πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν μεσιτείας, παράσχου ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν· διότι θεωρήσαντες ἡμεῖς οἱ πτωχοί, τῶν θείων ἔργων καὶ τρόπων τὸν πλοῦτον τῆς χρηστότητος ὁποῦ διὰ σοῦ ἐδόθη ἡμῖν, λέγομεν μετὰ τοῦ θεοπάτορος Δαβίδ: «Τοῦ ἐλέους Κυρίου πλήρης ἡ γῆ». Ἡμεῖς ὁποῦ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν ἐσμὲν δεδιωγμένοι ἐκ Θεοῦ, ἐζητήσαμεν διὰ μέσου σοῦ τὸν Θεὸν καὶ εὔρομεν αὐτὸν καὶ εὐρόντες ἐσώθημεν. Δυνατὴ λοιπὸν εἶναι ἡ βοήθειά σου πρὸς σωτηρίαν, ὦ Θεοτόκε, καὶ ἄλλου τινὸς μεσίτου χρεῖαν οὐκ ἔχει πρὸς Θεόν. Τοῦτο λοιπὸν γινώσκοντες καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς πείρας μαθόντες ἀπὸ ὅσα, πολλὰς ζητοῦντες ἀπὸ σὲ τὴν θερμοτάτην ἡμῶν ἀντίληψιν, λαμβάνομεν ἀφθονοπαρόχως, προσφεύγομεν καὶ τανῦν πρὸς Σὲ ἡ κληρονομία Σου, ὁ λαός Σου, τὸ ποιίμνιον Σου τὸ κατακαλλυνόμενον καὶ σεμνυνόμενον μὲ τὸ τοῦ Υἱοῦ Σου Πανάγιον ὄνομα. Ὅντως δὲν ὑπάρχει τέλος τῆς μεγαλειότητος καὶ ἀντιλήψεώς σου, οὔτε χορτασμός, οὔτε ἀριθμὸς τῶν εὐεργεσιῶν

σου, ὅτι οὐδεὶς δύναται σωθῆναι ἐκ τῶν δεινῶν κινδύνων καὶ θλίψεων εἰμὴ διὰ Σοῦ, Παναγία. Οὐδεὶς δύναται λυτρωθῆναι τῶν περιστάσεων, εἰμὴ διὰ Σοῦ, Πανάμωμε. Οὐδεὶς δύναται συγχωρηθῆναι δωρεάν, εἰμὴ διὰ Σοῦ, Πάναγνε. Κανεὶς δὲν εἶναι ὅπου νὰ ἐλεηθῆ χάρισματικῶς, εἰμὴ διὰ Σοῦ, Πάνσεμνε. Ποῖος λοιπὸν δι' αὐτὰ νὰ μὴ σὲ μακαρίσῃ; Ποῖος νὰ μὴ σὲ δοξάσῃ; Ποῖος νὰ μὴ σὲ μεγαλύνῃ; Ἄν καὶ οὐχὶ κατ' ἀξίαν, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἀλλ' ὅμως προθυμότατα. Σέ, λέγω, τὴν δεδοξασμένην. Σὲ τὴν μεμακαρισμένην. Σὲ τὴν ἔχουσαν μεγαλεῖα παρ' αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου ὑπὲρ λίαν μεγάλα καὶ θαυμαστά. Ὅθεν πᾶσαι αἱ γενεαὶ Σὲ μακαρίζουσι.

Ποῖος ἄλλος μετὰ τὸν Υἱόν σου προνοεῖται τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὡς προνοεῖσαι Σὺ; ἢ ποῖος ἄλλος προΐσταται τῶν θλίψεων μας μετὰ τὴν ἀντίληψιν; ποῖος ἄλλος ὀξέως οὕτω προφθάνων, ρύεται ἡμᾶς τῶν ἐπερχομένων ἡμῖν πειρασμῶν; ποῖος ὑπερμαχεῖ τοσοῦτον τῶν ἀμαρτωλῶν δι' ἰκεσιῶν; ποῖος ὑπεραπολογεῖται τόσον σθεναρῶς ὑπὲρ τῶν ἀδιορθῶτων; Διότι ἔχουσα σὺ τὴν μητρικὴν παρρησίαν καὶ τὴν ἰσχὺν πρὸς τὸν Υἱόν σου, ἡμᾶς τοὺς κατακεκριμένους ἀπὸ ἀμαρτίας καὶ μὴ ἔχοντας τόλμην προσβλέψαι, οὐδὲ ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ τὰς εὐχὰς καὶ μεσιτείας σου μᾶς σώξεις καὶ λυτρῶνεις τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ὅθεν ὅστις θλίβεται πρὸς Σὲ καταφεύγει, ὁ ἀδικούμενος πρὸς Σὲ προστρέχει, ὁ συνεχόμενος ἐκ δεινῶν κακῶν, τὴν σὴν βοήθειαν ἐπικαλεῖται. Ὅλα τὰ σά, ὦ Θεοτόκε, εἶναι παράδοξα. Ὅλα ὑπὲρ φύσιν, ὅλα ὑπὲρ λόγον καὶ δύναμιν, διὰ τοῦτο καὶ ἡ προστασία σου εἶναι ὑπὲρ ἔννοιαν. Ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς τοὺς διωχθέντας καὶ πολεμηθέντας ἐφιλίωσας τῷ Θεῷ καὶ ἐδικαίωσας τῇ ἀφθόρῳ κυήσει Σου καὶ υἱοῦς Θεοῦ καὶ συγκληρονόμους τοῦ Υἱοῦ σου πεποίησας. Σὺ ὦ Δέσποινα, τοὺς καθ' ἑκάστην καταποντιζομένους ἀπὸ ἐσμὸν ἀμαρτιῶν, ἐκτείνουσα χεῖρα βοηθείας, ἔλκεις ἔξω τοῦ κλύδωνος. Σὺ τὰς ἐπαναστάσεις τοῦ πονηροῦ δαίμονος κατὰ τῶν σῶν δούλων τῇ ἐπικλήσει σου μόνῃ ἀποδιώκουσα, διασώξεις καὶ ἐκλυτρῶνεις ἐκ πάσης ἀνάγκης καὶ πειρασμῶν παντοίων προφθάνουσα Πανάμωμε. Ὅθεν καὶ τῷ θεῷ σου Ναῶ σπουδαίως προστρέχομεν καὶ ἐν αὐτῷ ἐστῶτες ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν. Ἐπειδὴ ποῖον ἄλλο γένος ἀνθρώπων ἐθνικῶν, ἐκτὸς τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν, ἀπολαμβάνει τὴν δόξαν Σου, ποῖον ἄλλο γένος ἔχει τοιαύτην συμπάραστασιν καὶ τοιαύτην πλουσίαν προστασίαν; Ποῖος πιστός, ὦ Θεοτόκε, προσατενίσας τῇ Ζώ-

νῃ σου τῇ τιμίᾳ δὲν πληροῦται εὐθέως θυμηδίας καὶ τέρψεως; Ποῖος ἐν αὐτῇ προσπεσών, ἐξῆλθε κενὸς τῆς συμφερούσης αἰτήσεως; Ποῖος ἐνοπτριζόμενος τὸν ἱερὸν χαρακτήρα τῆς ἡλιομόρφου εἰκόνας σου δὲν ἐπιλανθάνεται εὐθέως πᾶσαν θλίψιν; Πάντες δὲ οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸν σεπτὸν τοῦτον Ναὸν εἰς ὃν ἠυδόκησας νὰ ἐναποτεθῆ ἡ τιμία σου Ζώνη καὶ τὰ θεῖα Σπάργανα τοῦ Υἱοῦ σου, ὡς τὴν κατάθεσιν σήμερον ἑορτάζομεν περιχαρῶς ἀγαλλόμενοι, δὲν δύναται γλῶσσα ἀνθρώπου νὰ διηγηθῆ ὅποιαν χαρὰν, ὅποιαν εὐφροσύνην καὶ τέρψιν ἀπολαμβάνουν.

Ἄλλ' ὦ Στάμνε, ἐξ ἧς ἐπίομεν τὸ μάννα τῆς ἀναψύξεως οἱ κεκαυμένοι ἀπὸ τὰ δεινά! Ὡ τράπεζα, ἐκ τῆς ὁποίας οἱ πεινῶντες καὶ λιμώτοντες τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς ὑπερεπλήσθημεν. Ὡ λυχνία, ἐξ ἧς οἱ ἐν σκότει καθήμενοι κατελάμφθημεν ἀπὸ τὸ μέγα φῶς. Σὺ ἔχεις ἐκ Θεοῦ τὸν ἐπάξιον καὶ πρέποντα ἔπαινον, ἀλλὰ μὴ ἀπωθήσης καὶ τὸν ἡμέτερον· διότι, ἂν καὶ εἶναι ἀνάξιος τῆς σῆς δόξης, ἀλλ' ὅμως ἐκ πόθου σοὶ προσφέρεται. Μὴ λοιπὸν ἀπωθήσης τὸν ἐκ τῶν ρυπαρῶν χειλέων μας αἶνον Πανύμνητε, ὁποῦ προσφέρομεν ἔνεκα τῆς ἀγάπης μας πρὸς Σέ. Μὴ βδελυθῆς τὸν ἐκ τῆς ἀναξίας ἡμῶν γλῶσσης ἰκέσιον τοῦτον λόγον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πόθου, Θεοδόξαστε, ποὺ δεικνύομεν, παράσχου ἡμῖν τὴν συγχώρησιν τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τὴν ἐκ πάσης βλάβης λύτρωσιν. Βλέψον ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου τοῦτον τὸν πιστότατον λαὸν ὁποῦ σὲ περιστοιχίζει καὶ θεωρεῖ πλοῦτόν του τὸ νὰ σὲ ἔχη Κυρίαν καὶ Προστάτιν καὶ Δέσποινα καὶ συνεκεντρώθη διὰ νὰ σὲ ὑμνήσῃ ἐκ ψυχῆς, ὦ Δέσποινα Θεοτόκε, καὶ ἐπισκεψαμένη μετὰ τὴν θεῖαν σου ἐπισκοπὴν ἔβγαλε αὐτὸν ἀπὸ πάσης συμφορᾶς καὶ θλίψεως καὶ παντοίας νόσου καὶ βλάβης καὶ ἐξάρπασον ἀπὸ κάθε ἐπήρεια καὶ πλήρωσον αὐτὸν πάσης χαρᾶς ἰάσεως καὶ χάριτος. Ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἐλεύσει τοῦ Υἱοῦ Σου, τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ὅτε μέλλομεν πάντες παραστῆναι εἰς κρίσιν, ἐξαγαγοῦσα τοῦ πυρὸς τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν Παντάνασσα, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν ἀξίωσον· χάριτι τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ· ὦ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Ἐκ τῆς Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας τῆς Τιμίας Ζώνης, ἐκδ. Καλύβης Τιμίου Προδρόμου Ἱερᾶς Σκῆτης Ἁγ. Ἄννης, Ἁγ. Ὅρος 1981.)

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν διευκόλυνσιν τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τοῦ Πανιερωτάτου Γέροντος Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, ἀντιλαμβανομένη τὴν βαρύτητα τῶν Ἀρχιερατικῶν καθηκόντων ἐν ἀναλογία τῆς σωματικῆς ἀδυναμίας καὶ ἀσθενείας, ἣτις προκύπτει ἐκ τοῦ πολιοῦ τῆς ἡλικίας, κατόπιν μάλιστα καὶ σχετικῆς εἰσηγήσεως τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεράρχου πρὸς αὐτήν, τὸ δὲ ἐπιθυμοῦσα τὴν αὔξησιν τῶν μελῶν καὶ τοιουτρόπως τὴν διεύρυνσιν καὶ εὐρυθμίαν τῶν ἐν γένει ἀσχολιῶν τῆς, ἀπεφάσισεν ὅπως προβῆ εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀνάδειξιν νέου Ἐπισκόπου.

Ως ἐκ τούτου, τὴν 18ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου καὶ ἡμέραν Παρασκευὴν, κατὰ τὴν διάρκειαν συνεδρείας τῆς ὀλομελείας τῆς, προεδρεύοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, καὶ ἀφοῦ ἐτηρήθη κατὰ πάντα ἡ προσήκουσα διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπου τάξις, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐθεώρησε καὶ ἐψήφισεν ὡς πλέον ἄξιον διὰ τὴν ἀνάρρησιν εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα καὶ τὴν ἀνάληψιν τῶν ἀρχιερατικῶν καθηκόντων τῆς πάλαι ποτὲ ἀκμασάσης Ἐπισκοπῆς Γαρδικίου, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀθανάσιον Βαφειάδην, ὅστις τυγχάνει πνευματικὸν ἀνάστημα τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ Καθηγούμενος τῆς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀκαμάτου Ἀρχιερέως ἰδρυθείσης Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου παρὰ τῶν ὀρίων τῆς Στυλίδος Φθιώτιδος.

Αμα τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ἀναγγελίας τοῦ «Μικροῦ Μηνύματος» ὑπὸ τοῦ νεοεκλεγέντος Ἐπισκόπου, τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης

Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, μετέβησαν εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν, ὅπου, συμφώνως μὲ τὸ ἔθος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπραγματοποιήθη ἡ τελετὴ τοῦ «Μεγάλου Μηνύματος», ἢτοι ἡ ἐπίσημος ἀνακοίνωσις καὶ ἀναγόρευσις τοῦ ἐκλεγέντος ἐψηφισμένου Ἐπισκόπου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Πρὸς τούτοις, τὴν Τετάρτην 23ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Πανιερωτάτος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος ἤγεν τὰ ὀνομαστήριά του, συνῆλθον εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Λαμίας, ὅπως παραστοῦν καὶ συμμετάσχουν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας, χειροτονίαν τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐψηφισμένου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου, τόσον ὁ ἐορτάζων οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Καλλίνικος, ὅσον καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρος καὶ Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος.

Συμφώνως, λοιπόν, μὲ τὸ ἀπαράβατον τυπικὸν τῆς εἰς Ἐπίσκοπον Χειροτονίας, ἐψάλλη, ἐξαιρέτως διὰ τὴν περίστασιν, αὐτούσιος ἢ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου τῆς Ἐορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, καὶ ἐν συνεχείᾳ, πρὸ τῆς ἀπαρχῆς τῆς Θείας Λειτουργίας, ἔλαβεν χώραν τὸ πρῶτον καὶ προκαταρκτικὸν μέρος τοῦ Μυστηρίου, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ μέλλων χειροτονηθῆναι Ἐπίσκοπος, κατόπιν παροτρύνσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁμολογεῖ ἐνώπιον τῶν παρισταμένων Ἀρχιερέων, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, τὴν πίστιν του εἰς τὰς παραδεδομμένας δογματικὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας καὶ ἀναπτύσ-

σει έκτενω̄ς εις ἐπήκοον πάντων, ὑποσχόμενος ὡσαύτως τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀκκλινῆ διαφύλαξιν καὶ προάσπισιν αὐτῶν.

Ακολούθως, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἀρχιερατικῆς θείας Λειτουργίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχον ὁμοῦ μετὰ τοῦ προεξάρχοντος Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ λοιποὶ προαναφερθέντες Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς, γενομένης τῆς Εἰσόδου τοῦ Εὐαγγελίου, ἐτελέσθη καὶ τὸ δεύτερον -τὸ καὶ κύριον- μέρος τῆς Χειροτονίας, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὁποίου τόσον ὁ Θεοφιλέστατος ἐφηρισμένος Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος, ὅσον καὶ ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνησαν σχετικoὺς μετὰ τὸ ἰδιαιτέρον αὐτὸ γεγονός λόγους.

Εν συνεχείᾳ δέ, καὶ ἀφοῦ τὸ πρῶτον, ὁ Θεοφιλέστατος, κατὰ τὴν τάξιν ἐκελεύσθη ὑπὸ τοῦ ἱερατείου καὶ περιηγήθη ὑπὸ τῆς ὁμηγύρεως τῶν Ἀρχιερέων, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέγνωσε ἐπ' αὐτὸν τὰς σχετικὰς εὐχὰς ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου, καθιστῶν αὐτὸν τῇ Χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ Ἐπίσκοπον τῆς Ἁγιωτάτης τοῦ Χρι-

στοῦ Ἐκκλησίας, ἐν μέσῳ γενικῆς καὶ καταφανοῦς κατανύξεως καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως, ἡ ὁποία διτηρήθη ἀμείωτος καθ' ὅλην τὴν μετέπειτα διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας, εἰς ἣν μετεῖχε πλέον ὡς συλλειτουργὸς Ἱεράρχης, μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων, καὶ ὁ νεοχειροτονειθεὶς Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος.

Εἶη δὲ αὐτοῦ πολλὰ τὰ ἔτη.

Βιογραφικὸν Σημείωμα:

Ο Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος, κατὰ κόσμον Μάριος-Νικόλαος Βαφειάδης, ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1971 ἐν Λαμία Φθιώτιδος, ἐνθα ἀποπεράτωσεν τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς. Ἀφυπηρητήσας ἀπὸ τὸν Στρατὸν ἐν ἔτει 1991, ἐκάθη Μοναχὸς εἰς τὴν νεοσυσταθεῖσαν Ἱερὰν Μονὴν Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου τὸ ἴδιον ἔτος ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου. Διάκονος ἐχειροτονήθη τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου 1992 καὶ Πρεσβύτερος τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1995 ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ

Μητροπολίτου. Ἐν ἔτει 2005 προὔχειρήθη εἰς Ἀρχιμανδριτὴν καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου, ἐξελέγη παμψηφεί καὶ ἐνεθρονίσθη Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Ἀθανασίου Μετεωρίτου. Τὴν 18ην Αὐγούστου 2007 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος φέρων τὸν φιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Γαρδικίου, καὶ ἐχειροτονήθη τὴν 23ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Σπυρίδωνος Λαμίας ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Η ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ ἢ ΑἴΡΕΣΙΣ;

Αὐγουστίνου Μοναχοῦ, Ἁγιοβασιλειάτου.

(Ἀναδημοσίευσις τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ ὑπὸ ὠς ἄνω τίτλον κυκλοφορηθέντος βιβλίου)

α'

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μοὶ ἀνετέθη τὸ ἐρώτημα: «Ἡ Σωματειοποίησης τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι νεωτερισμὸς ἢ αἵρεσις;». Διαμένω εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἡ βιβλιοθήκη μου εἶναι ἐλλιπής· πλησίον μου δὲν ὑπάρχει βιβλιοθήκη διὰ νὰ συμπληρώσω τὸ ὑστέρημα καὶ νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ ὑπὸ κρίσιν θέμα.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἐζήτησα φωτοαντίγραφα ἐγγράφων πηγῶν ἀπὸ διαφόρους γνωστοὺς καὶ φίλους, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης εὐχαριστῶ τὰ μέγιστα.

Εἷς ἐξ αὐτῶν, (Φ.Κ.) τοῦ ὁποίου ἐκτιμῶ τὴν σύνεσιν, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἐμμονὴν του εἰς τὴν πατρῶαν πίστιν, τελευταίως, μοὶ ἔγραψεν.

«Σεβαστέ μου Γέροντα Αὐγουστίνε... πασίδηλος ἡ διαπίστωσις, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν παραδέχεται τὸ ἀλάθητον οὐδενὸς ἐπὶ μέρους ἀνθρώπου, οὔτε καὶ εἶναι φοβερόν ἀμάρτημα, ἐὰν ἓνας Ἐπίσκοπος σφάλῃ ἀκουσίως εἰς τὰ λεγόμενά του ὡς ἄνθρωπος, σάρκα φορῶν καὶ τὸν κόσμον οἰκῶν· οὔτε καὶ ἐὰν μία τοπικὴ ἢ οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐκδώσῃ ἀντορθόδοξον ἀπόφασιν, πρέπει νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ μὲ τὸ αἰτιολογικόν, ὅτι εἶναι ἀπόφασις Συνόδου καὶ ἔχει τὸ ἀλάθητον.

Τὸ κακὸν εἶναι, ὅταν ἐπιχειρῆται ἡ πάση θυσία ἀνάδειξις Ἐπισκόπου τινος ὡς ἀλαθήτου, ἢ κακοδόξου Συνοδικῆς ἀποφάσεως ὡς ὀρθόδοξου, διὰ τῆς χρήσεως οὐχὶ καὶ τόσων ἐντίμων μέσων ὡς π.χ. εὐφυῶν ἐκ τῶν ὑστέρων “διευκρινήσεων”, “διασαφήσεων” καὶ λοιπῶν “λαοσωτηρίων”, παραπλανητικῶν κηρυγμάτων. Τότε, οἱ ἐπιχειροῦντες τὰ ἀνέντιμα αὐτὰ μέσα, ἀποδεικνύονται ἐν τῇ πράξει ὁπαδοὶ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλαθήτου ἢ τῆς ἀντορθόδοξου Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἔστω καὶ ἂν μυριάκις ἀναθεματίζουσαν καθημέραν τὸν Πάπαν ἢ τὸ περιεχόμενον τῆς κακοδόξου Συνοδικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ Σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, καθὼς τὴν εἶδον Γέροντα Αὐγουστίνε, εἶναι καινοτομία καὶ τί λέγω καινοτομία,

τέρας καινοτομίας. Εἶναι pura (καθαρὰ) αὐτότεχνος Ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις τῶν Λουθηροκαλβινιστῶν.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἀψεudesτάτην, Ὁρθόδοξον λογικὴν ἀκολουθίαν, οἱ ὁπαδοὶ τῆς Σωματειοεκκλησίας (κλήρος καὶ λαός), ἔστω καὶ ἂν μυριάκις καθημέραν ἀναθεματίζουσαν τοὺς νεωτεριστὰς καὶ τοὺς Λουθηροκαλβινιστὰς, ἐν τῇ πράξει ἀποδεικνύονται νεωτερισταὶ καὶ Λουθηροκαλβινισταί, ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον Προτεστάνται...».

Τὸ σοφόν, λογικόν, συνετὸν καὶ κατὰ πάντα Ὁρθόδοξον ἐπιστολικὸν τοῦτο ἀπόσπασμα, προσυπογράφω ὡς πρόλογον τῆς παρουσίας ἐργασίας.

Ἐν τῇ Ἐρήμῳ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Ἁγίου Ὁρους, 13 Ἀπριλίου 2006, μνήμη Μαρτίνου ὁμολογητοῦ Πάπα Ρώμης.

Αὐγουστίνος Μοναχός

1. Πῶς ἐγνώρισα τὴν Σωματειοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἦτο Ἰούνιος τοῦ ἔτους 1996, ὅτε ἀνέγνωσα εἰς τὸ τότε μηνιαῖον ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τεύχος 8, σελίς 56, τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσι:

«Ἡ Ἐκκλησία μας ἀνεγνωρίσθη ὡς Νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ Δικαίου

Μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1835/1996 ἀπόφασιν τοῦ Μονομελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἢ Ἐκκλησία μας ἀνεγνωρίσθη ὡς Νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ Δικαίου μὲ τὴν ἐπωνυμίαν “Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος”.

Τοῦ λοιποῦ κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιεῖ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτή.

Σὲ ἀντίθεση περίπτωσιν ἢ Ἐκκλησία μας θὰ εὑρεθῇ στὴν δυσάρεστη θέσιν νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τῆς Δικαιοσύνης».

Στενοχωρήθηκα ἀφάνταστα διὰ τὴν κατάντια ὄλων μας, -κλήρου καὶ λαοῦ- ἀλλὰ δὲν ἀντέδρασα. Ἐπίστευον, ὅτι οἱ φύλακες τῶν Θερμοπυλῶν πάσης καινοτομίας, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἀντιδράσουν εἰς τοιοῦτον τερατ-

γενές καινοτόμημα και πρωτοφανή βλασφημίας εις Ὁρθόδοξον ἔδαφος.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1997, ἔλαβον ἓνα δέμα ἀπὸ τὸν Ι.Λ. κάτοικον Ἀθηνῶν, μὲ τὸ ἀκόλουθον σημείωμα.

«*Οσιώτατε Γέροντα Αὐγουστίνε, εὐλογεῖτε!...*

Σᾶς ἀποστέλλω 20 καταστατικά Σωματείων Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Παρακαλῶ, κάνετε ἀγάπην νὰ τὰ μελετήσετε καὶ νὰ μοῦ γράψετε εἰς ποῖον ἀπὸ ὅλα νὰ ἐνταχθῶ διὰ νὰ σώσω τὴν ψυχὴν μου, διότι εἶμαι πολὺ σκανδαλισμένος... Ι.Λ.» (τὸ ὄνομα του εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς περιέρχου).

Πράγματι, τὸ δέμα περιεῖχεν εἴκοσι καταστατικά διαφόρων Σωματείων, ἀπὸ τῆς Κοινότητος τοῦ ἔτους 1926, ἕως καὶ τοῦ τελευταίου «Σωματεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» 1996.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀναγκάστηκα νὰ ἀναγνώσω ὅλα τὰ Καταστατικά τῶν Σωματείων, διὰ νὰ λάβω μία γενικὴν ὄψιν τῆς ὀργανώσεως τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ ἱστορικῆς ἐπόψεως.

Μετὰ ἀπὸ τὴν γενικὴν γνῶσιν, ἐχώρισα τὰ Καταστατικά τῶν 20 Σωματείων εἰς δύο κατηγορίας: α) Καταστατικά, νόμιμα κατὰ πάντα ἀνεγνωρισμένα, συνωδᾶ τῇ θείᾳ (ΛΘ΄ Ἀπ. Καν.) καὶ ἀνθρωπίνῃ νομοθεσίᾳ (ἄρθρ. 61-126 Α.Κ.)· καὶ β) Καταστατικά, νόμιμα μὲν κατὰ πάντα καὶ ἀνεγνωρισμένα κατὰ τὸ ἀνθρώπινον Σωματειακὸν Δίκαιον (ἄρθρα 61-126 Α.Κ.), νεωτερικά δέ, βλάσφημα, ἀσεβῆ καὶ αἰρετικά κατὰ τὴν θείαν καὶ Ἱερὰν θεσμοθεσίαν (ΛΘ΄ Ἀπ. Καν., Α΄ καὶ Β΄ τῆς ΣΤ΄ καὶ Α΄ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου), καθὼς θέλει ἀποδειχθῆ εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου.

Διὰ μὲν τὰ πρῶτα Καταστατικά Σωματείων, οὐδεὶς λόγος, οὐδεὶς σκανδαλισμός. Τὰ Σωματεῖα ταῦτα, ἰδρῦθησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὑπὸ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, νομίμως καὶ Κανονικῶς, τῇ προτροπῇ μάλιστα, τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ μὲν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, τὸ δὲ διὰ τὴν προστασίαν τῆς περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ δι' ἄλλους φιλευσεβεῖς σκοπούς, οἷον «Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ κοινότης Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» (ἀριθ. ἀποφ. Πρωτ. 3086/1926), «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» (ἀριθ. ἀποφ. Πρωτ. 7383/1946) κ.λ.π. παρόμοια.

Διὰ δὲ τὰ δευτέρα, τὰ ὁποῖα συνεστήθησαν μὲν «νομίμως» κατὰ τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον, κατὰ δὲ τὸ θεῖον Δίκαιον Βλασφημῶς, ἀσεβῶς καὶ πρωτοτύπως, πολὺς γενήσεται λόγος.

Εἶναι δὲ ταῦτα:

α) Τὸ Πρεσβυτεριανὸν Σωματεῖον «Ἑλλη-

νικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» (ἀριθ. ἀποφ. Πρωτ. 16586/1961) καὶ

β) Ἐπισκοπικὸν Σωματεῖον «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» (ἀριθ. ἀποφ. Πρωτ. 1835/1996).

Ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἐὰν ὁ Ι.Λ. δὲν ἐσκανδαλίζετο, οὐδεὶς ἄχρι τῆς σήμερον θὰ ἐγνώριζε τὴν πασῶν τῶν καινοτομιῶν παραδοξοτέραν καινοτομίαν τῆς Σωματειο-ἐκκλησίας τοῦ ἔτους 1961 καὶ 1995, καθ' ὅσον, οὐδεὶς τῶν Γ.Ο.Χ. ὑποπτεύετο τοὺς κληρικούς (Ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς), ὅτι θὰ ἐποδηγετοῦντο ὑπὸ νομικῶν νὰ παρεκκλίνουν εἰς τὴν πολυκέφαλον Προτεσταντικὴν Ἐκκλησιολογικὴν αἵρεσιν τῆς Σωματειοεκκλησίας, μὲ ὅλας τὰς παραμέτρους τῆς αἰρέσεως ταύτης. Ὅλοι οἱ Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, καλῇ τῇ πίστει, ἀπεδέχοντο ὅλα τὰ Σωματεῖα καὶ συνεισέφερον εἰς ὅλα τὰ δίλεπτα, διότι ἐγνώριζον ὅτι ἡ Ἐκκλησία των ἐδιώκετο ἀπεινῶς καὶ ὁ κλῆρος των ἦτο ἄμισθος. Δὲν ἐφραντάσθησαν, ὅτι κληρικοὶ τινές, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν ἀτομικῶν συμφερόντων καὶ μωροδόξων φιλοδοξιῶν, θὰ ἐμιμοῦντο τοὺς Προτεστάντας εἰς τε τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὰ φρονήματα!!! Τόμοι ὀλόκληροι, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιλάβουν τὴν βλάβην, ποὺ ἐπέφερον καὶ θὰ ἐπιφέρουν, τὰ παρασυναγάωγα καὶ ἀσεβῆ ἔτοῦτα κάστρα, εἰς τὴν γνησίως ἀγωνιζομένην ὀρθοδοξίαν κατὰ τοῦ ἐπαράτου νεοσημερολογισμοῦ-οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπειδὴ, καὶ διὰ τὰς δύο ταύτας παρασυναγάωγας, θὰ γίνῃ κατωτέρω κοινὴ ἀναφορὰ, ὡς πρὸς τὴν νεωτεροποιῖα καὶ τὴν αἰρεσιαρχίαν εἰς Ὁρθόδοξον ἔδαφος, καὶ ἐπειδὴ ἡ Πρεσβυτεριανὴ «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἐπεσώρευσε πολλὰ κακὰ εἰς τὴν πραγματικὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς τῆς (1961) ἕως καὶ τοῦ ἔτους 1995, ἃς μᾶς ἐπιτραπῆ μία παρέκβασις λόγου, ν' ἀναφέρωμεν, σύμφωνα μὲ τὸν Πατερικὸν λόγον «ὄ,τι φαίνεται καὶ ὄχι ὅ,τι ἐγκέκλεισται εἰς τὰς καρδίας καὶ τοὺς νεφρούς», τῶν ἰδρυτικῶν καὶ τροποποιητικῶν μελῶν τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Πρεσβυτεριανῆς Σωματειοεκκλησίας, «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» 1961.

2. Πρεσβυτεριανὴ Σωματειοεκκλησία Γ.Ο.Χ. 1961.

Τὸ Πρεσβυτεριανὸν Σωματεῖον «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», συνεστήθη ὑπὸ ἐνὸς ἱερέως, ἐνὸς ἱερομονάχου καὶ 20 λαϊκῶν τὸ ἔτος 1961. Ἐτροποποιήθη ἐπτάκις ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του (1961) ἕως καὶ τοῦ ἔτους 1994. Ἀπὸ τὸ ἔτος 1994, ἀφοῦ ἐπετέλεσε τὸν σκοπὸν

τῆς τελευταίας τροποποιήσεως, ἦτοι τὸν μερισμὸν τῆς Συνόδου καὶ τὴν πειρατικὴν ὑφαρπαγὴν τοῦ μεγαλύτερου μέρους κλήρου καὶ λαοῦ μὲ τὰ πολλὰ «Δόξα σοι ὁ Θεὸς», περιέπεσεν εἰς ἀπραξίαν, ὁ «νοῶν νοεῖτω». Εἰς διάστημα 15 ἐτῶν (1979-1994) ἐτροποποιήθη ἑπτὰ φορές· ἀπὸ τοῦ ἔτους 1994 ἕως τῆς σήμερον 2006, 12 ἔτη, οὔτε μία!!! 1...

β) Τροποποιητικὸν τοῦ ἔτους 1971-1972.

Τὸ ἔτος 1971, διελαλήθη, ὅτι ὁ π. Εὐγένιος Τόμπρος, ὑπεσχέθη μίτραν εἰς τὸν Πρόεδρον² τῆς Σωματειαοεκκλησίας τοῦ 1961, ἀλλὰ δὲν ἐπραγματοποίησε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἄγανακτησμένος ὁ σπουδάρχης, καλεῖ ἐκτάκτως τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Σωματειαοεκκλησίας «Ε.Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1971, καὶ τροποποιεῖ τὸ Καταστατικὸν πρὸς ἴδιον ὄφελος. Τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι ὁ πολὺς ἐν ἀκριβολόγοις, Ἐλευθέριος Γκουτζίδης τοῦ Χρήστου, ἐκπαιδευτικὸς, Λευκάδος 33 Χαϊδαρίου, καὶ ὁ Σαραντόπουλος Κων/νος τοῦ Εὐστρατίου, ἰδ. ὑπάλληλος, Πλάτωνος 16 Πειραιῶς -ὁ νῦν Καλλίνικος Ἀχαΐας- προσυπέγραψαν τὰς τροποποιήσεις εἰς ἃς ὠρίζετο μεταξὺ ἄλλων, ὅτι Ἀνώτατον ὄργανον τοῦ Σωματείου, μέχρι τῆς δημιουργίας Ἱερᾶς Συνόδου κανονικῶς χειροτονημένων Ἱεραρχῶν, εἶναι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν ἐνεργῶν μελῶν τοῦ Σωματείου. Ἀπὸ τῆς δημιουργίας δωδεκαμελοῦς Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεραρχῶν, αὐτοδικαίως μεταβιβάζεται εἰς Αὐτήν, ἅπασαι αἱ ἀρμοδιότητες τῆς Γεν. Συνελεύσεως.

Τὰ πράγματα ἀφήνουν φωνὴν μεγάλην. Οἱ ὀβολοὶ τῶν πιστῶν, ὑπηρετοῦσαν τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τῶν Ἀρχιμανδριτῶν εἰς προαγωγὴν, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δωδεκαμελοῦς Συνόδου, ἀφοῦ -κατὰ τὴν γνώμην τῶν Πρεσβυτεριανῶν- οἱ ὑπάρχοντες Ἀρχιερεῖς (ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων) δὲν ἦσαν κανονικῶς χειροτονημένοι, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπέτυχον.

Τῷ 1974, ὁ πρόεδρος τοῦ τροποποιημένου Καταστατικοῦ (1971-1972), ποδηγετῶν πλειάδα Ἀρχιμανδριτῶν, «ἀπὸ ὑπεναντίους ἐποίησαν ἡμετέρους», δηλαδή, ἐγκατέλειψαν τὴν Σύ-

1) Σημ. Ο.Π.Σ.: Καθεξῆς ὁ Ὁσιολογιώτατος συγγραφεὺς δημοσιεύει αὐτουσίας σελίδας ἐκ τῶν Καταστατικῶν ἐκάστης τροποποιήσεως, ὡς καὶ ἄλλα σχετικὰ ἔγγραφα ἐκ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τὰ ὅποια ἡμεῖς ἐνταῦθα παραλείπομεν, ὁ δὲ βουλόμενος εὐρίσκει εὐκόλως αὐτὰ εἰς τὸ πρωτότυπον βιβλίον.

2) Ἐννοεῖ τὸν Ἀρχιμανδρίτην (καὶ μετέπειτα Ἐπίσκοπον Πενταπόλεως) κ. Καλλιόπιον Γιαννακούλοπουλον.

νοδον τοῦ Μακ. Ἀνδρέου καὶ προσῆλθον εἰς τὴν τοῦ Μακ. Αὐξεντίου!!! Ὅσους ὕβριζον, αὐτοὺς προσκυνητῶς ἠσπάζοντο μὲ τὸ πρόσχημα τῆς Ὁρθοδοξίας! Ὁ νοῶν νοεῖτω!!!

γ) Τροποποιήσις τοῦ ἔτους 1979.

Ἡ παρασυνάγωγος αὕτη Σωματειαοεκκλησία, ὠργάνωσε τὸ πραξικόπημα τοῦ ἔτους 1979, τὴν «σωτήριον ἐκείνην Παρανομίαν», ὅπως τὴν ὠνόμασαν. Τὸ πραξικόπημα ἀπέτυχεν, ἀλλὰ τὰ τραύματα ποὺ ἐπέφερε δὲν ἀντιμετωπίσθησαν ἐγκαίρως καὶ ἀποτελεσματικῶς. Ἔτσι οἱ πραξικοπηματῖαι, 42 τὸν ἀριθμὸν, τὴν 17ην Ὀκτωβρίου 1979, ἐτροποποίησαν καὶ πάλιν τὸ καταστατικὸν τῆς Σωματειαοεκκλησίας πρὸς «κοινὸν» ὄφελος!!

Οἱ Πραξικοπηματῖαι, μετὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀποτυχίαν τους, ἐπανῆλθον εἰς τὴν νόμιμον Ἱερὰν Σύνοδον οἰκονομικῶς - γράφε ἀντικανονικῶς. Ὁργανωμένοι εἰς τὴν Σωματειαοεκκλησία, ἡ ὅποια ἐτροποποιήθη πολλακίς καὶ ἐλειτουροῦσε «κανονικῶς» ὡς παραεκκλησία «Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» εἰς τὰ γραφεῖα Κουμουνοῦρου 25 (βλ. κατάλογον τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Σωματείου «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.», μὲ ἀριθ. πρωτ. 51 τῆς 5-6-81, ὡς καὶ 102 τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου 1994, παραμονὰς τοῦ πρωτοφανοῦς φατριαστικοῦ κινήματός των τοῦ ἔτους 1995).

δ) Τροποποιήσις τοῦ ἔτους 1994.

Ἡ παρασύνοδος τῆς Κουμουνοῦρου 25, ἦτοι ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.», τῇ ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων παραγόντων ὠργάνωσαν, προώθησαν καὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὸ σκάνδαλον τοῦ ἐκβιαστοῦ Κουτσογιώργη... Ὑπάρχουν στοιχεῖα ἀδιάφευστα.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1993, ἤκουσαν ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ Πειραιῶς Γεροντίου:

«μαζευτεῖτε, γιατί θὰ σᾶς ἐξαποστείλω ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ σᾶς μάζεψα» (βλ. ἐπιστολ. ἀπόσπασμα αὐτηκόου μάρτυρος [Α.Μ.Κ.]). Μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας, τὴν 15ην Δεκεμβρίου, ὁ ἀντὶ τοῦ Προέδρου, Πρόεδρος Καλλιόπιος, συγκαλεῖ τὴν Γ' Συνέλευσιν τῆς παραεκκλησίας μὲ διάφορα θέματα 1, 2, 3, 4 τροποποιήσις ἄρθρων τοῦ Καταστατικοῦ 5.

Εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν παρέστησαν 25 μέλη ἐκ τῶν 39 ἐγγεγραμμένων. Οὗτοι μεταξὺ ἄλλων τροποποιήσεων ἐπέφερον τὴν μεταβολὴν τῆς παραγρ. Β' τοῦ ἄρθρου 7:

«**Ἀρχιερεὺς-Τακτικὸν Μέλος διαγράφεται αὐτομάτως ἐφ' ὅσον παύσῃ νὰ ἀνήκῃ εἰς**

Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (μὲ Ἀρχιεπίσκοπον ποῦ τὸ Σωματεῖον ἀναγνωρίζει, διαγράφονται ἑπτὰ λέξεις).

Ἄρθρον 13 τροποποιῆται ὁλόκληρον.

“α) Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. διοικεῖται ὑπὸ (7)μελοῦς Συνόδου (Διοικητικοῦ Συμβουλίου) ἀποτελουμένου ἀπὸ πέντε Κληρικούς, δηλαδὴ τέσσαρες (4) Ἀρχιερεῖς ἐφ’ ὅσον ὑπάρχουν, ἑνὸς ἱερέως καὶ δύο (2) Λαϊκῶν...”

Ἄρθρον 15 (προστίθεται ὡς νέον ἄρθρον).

“Προκειμένου νὰ συζητηθοῦν θέματα αὐστηρῶς Ἐκκλησιαστικά, συνέρχονται νομίμως τὰ κληρικὰ Μέλη τοῦ Δ.Σ. μὲ πρόσκλησιν τοῦ προέδρου καὶ συνεδριάζουν ὡς Ἱερά Σύνοδος”».

Ἐδῶ πρέπει νὰ λεχθῆ, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς Ἀντώνιος, Μάξιμος, Καλλιόπιος, Καλλίνικος, Ματθαῖος κ.λ.π. πραξικοπηματῆται τῆς Κουμουνδούρου 25, ἦσαν τότε (1993) μέλη τῆς Κανονικῆς Συνόδου τῆς Προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Κιούση, Κάνιγγος 32!!!

Ἐὰν τὰ ἀνωτέρω, δὲν στοιχειοθετοῦν τὰ Κανονικὰ παραπτώματα τυρείας, φατρίας, συνωμοσίας καὶ στάσεως (βλ. 18 τῆς Δ’, 34 τῆς ΣΤ’ Οἴκουμ. Συν. καὶ 31 Ἀποστ.) καὶ μάλιστα μὲ νομικιστικὸν τρόπον (γράφε σατανικόν), τότε τί εἶναι τυρεία, φατρία, συνωμοσία καὶ στάσις; Ἀφήνω τὸν ποινικὸν χαρακτηρισμόν!

Ὡστόσο, ἡ τροποποίησις αὕτη, δὲν πῆρε τὸν δρόμον τῆς ἀναγνωρίσεώς της ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀλλ’ ἐτέθη εἰς τὸ φυγεῖον!!! Διατὶ ἄραγε;

Τῶν «φρωνίμων οἱ παῖδες -λέγει ὁ λαός- προτοῦ πεινάσουν μαγειρεύουν». Οὕτω καὶ οἱ «εὐφρεῖς» οὗτοι Ἀρχιερεῖς ἐνήργησαν προληπτικῶς· κατ’ ἐπάγγελμα γὰρ μετήρχοντο τὴν φατρίαν· ἑπτὰ τροποποιήσεις ἐποίησαν καὶ ἐγνώριζον, ὅτι εἰς καταθλιπτικοὺς καιροὺς, δὲν συναθροίζονται Γενικαὶ Συνελεύσεις, διὰ τροποποιήσεις ἰδίου ὀφέλους!!

«Προσκαρτεροῦσαν εἰς τὴν γωνίαν», ὅπως ἔγραψεν ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις», τὰ θύματά των πάνοπλοι.

Ἡ κανονικὴ Ἱ. Σύνοδος, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1994 εἰσήλθε εἰς κρίσιμον σημεῖον χωρισμοῦ. Ὁ ἀσθενὴς Πειραιῶς Γερόντιος, ἀπέστειλε προσωπικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ἔγραψεν: «...ὁμως λόγοι εὐθυξίας δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν “ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι” συνελθοῦσαν Ἱερὰν Σύνοδον, διὰ τὴν ὁποίαν πολὺ φοβοῦμαι,

ὅτι ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ τὴν καταμαυρῶσιν διὰ τὴν σημερινὴν αὐτῆς συνεδρίαν, ὁ δὲ οὐράνιος τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ μετὰ βδελυγμίας θὰ τὴν λακτίσῃ ὡς Ἐκκλησίαν (σύναξιν) πονηρευομένων». «...δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἀπολύτως πρόθεσιν μετὰ ἀπὸ τριάκοντα καὶ δύο ἔτη Ἀρχιερωσύνης νὰ κηλιδώσω αὐτὴν, γενόμενος συνεργὸς εἰς μίαν Ἀδελφοκτονίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, συγκληθείσης καὶ προεδρευομένης σήμερον ὑπὸ τοῦ μνηστοῦ, κατηγοροῦ, κατηγορουμένου καὶ δικαστοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου τοῦ Β’...». «Ἀπαιτεῖται διαφάνεια πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας καὶ ὄχι προσωπικὰ ταπεινὰ κίνητρα ὡς κριτήρια, διὰ νὰ μὴν ἐπισύρουμε ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας τὸν Πέλεκυν τῆς θείας δίκης...»...«Ἀντὶ λοιπὸν “δαυμόνων θηριωδίας ἀγγέλων λάβομεν ἡμερότητα”...».

Ἡ συνετή, λογικὴ καὶ κατὰ πάντα συμφώνως μὲ τοὺς καιροὺς καὶ τὰς περιστάσεις, συμβουλευτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ γηραιοῦ καὶ ἀσθενοῦς Μητροπολίτου Γεροντίου, καὶ τὰ μετέπειτα ἐμπόδια ὅσοι ἐνθυμοῦνται, ἀπεργία κ.λ.π. ἐματαίωσαν καὶ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Καθαρὰ πλέον ἐφαίνετο ἡ ἰσοψηφία 6 πρὸς 6, τὸ μὲν ὑπὲρ τῆς συνετῆς προτάσεως τοῦ Γεροντίου, τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς φατριαστικῆς προκλητικῆς στάσεως τῶν Ἀρχιερέων τῆς Σωματειοεκκλησίας «Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» Κουμουνδούρου 25.

Πρὸ τοιαύτης καταστάσεως, οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς παραसυναγωγῆς Κουμουνδούρου 25 (Πενταπόλεως, Ἀχαΐας κ.λ.π.), ἀνέσυρον τὴν λαζαρινὴν τροποποίησιν τοῦ προηγουμένου ἔτους 1993! Καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸν δομήτορα τῆς πραξικοπηματικῆς τροποποιήσεως τοῦ ἔτους 1979, δικηγόρον κ. Ἀθαν. Σακαρέλλον, νὰ ἐπιμεληθῆ τῆς ἐκ μέρους τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐγκρίσεως, νὰ εἶναι «νόμιμοι» κατ’ ἄνθρωπον εἰς φατριαστικὰς προπαρασκευὰς διὰ τὸν ἐπικείμενον χωρισμόν. «Ἡ τροποποίησις δημοσιεύτηκε σὲ ἕκτακτῃ δημοσίᾳ συνεδρίασιν στὸ ἀκροατήριόν του στὶς 30-12-1994», μὲ καθυστέρησιν ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς τροποποιήσεως!!!

Ἀπὸ τότε ἠγωνίζοντο πυρετωδῶς οἱ «καλοὶ» ἐργάται τῆς παραसυναγωγῆς· διὰ τοῦτο ἐκέκραξαν μετὰ τὸν χωρισμόν, τὰ μύρια «Δόξα σοι ὁ Θεός», ποῦ ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τούς... «οἱ σάπιοι» καὶ ἵδρυσαν τὴν Σωματειοεκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1995...

συνεχίζεται

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

ΣΤ' ΜΕΡΟΣ *

Γ'. ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΝ ΤΩΝ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΩΝ.

Τὸ περιοδικὸν ποῦ ἐγράφετο ἢ ἐγκύκλιος¹ δὲν μοῦ ἐστάλη², τὸ βρῆκα εἰς ἄλλο σπίτι, τὸ ἀνέγνωσα καὶ διεμαρτυρήθην εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ

Ἰερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως,
14.7. 1977

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος Κον Κον Ἀνδρέαν

Μακαριώτατε, ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Μακαριώτατε Ἅγιε ἀδελφέ, διὰ τῆς ταπεινῆς μου ἔρχομαι νὰ διαμαρτυρηθῶ καὶ ἀναθέσω τὰς ἀνησυχίας μου, αἵτινες προεκλήθησαν ἐκ τῆς ὑπογραφομένης Ἐγκυκλίου ὑμῶν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 22 Ἰουνίου 1977 καὶ δημοσιευθείσης ἐν τῷ περιοδικῷ ὑμῶν ΚΗΡΥΞ Γ.Ο.Χ. τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Θὰ περιορισθῶ ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὰ ἀφορῶντα σημεῖα τῆς διοικήσεως καὶ τὰ ἀπτόμενα ἀναληθῶς τὴν ταπεινότητά μου.

Ἐν πρώτοις, Μακαριώτατε, μία Ἐγκύκλιος ὅπου ἀναφέρεται εἰς ἀποφάσεις συνοδικάς, συντάσσεται καὶ καλοῦνται οἱ ἀποφασίσαντες Ἀρχιερεῖς νὰ τὴν ἐγκρίνουν ἢ ὄχι, ἐὰν αὕτη συμφωνῇ μετὰ τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις, ἢ στέλλεται εἰς ἕκαστον Ἀρχιερέα καὶ ἐκφέρει τὴν γνώμην του. Τοιοῦτον τι δὲν ἔγινεν εἰς τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον καὶ ὡς ἐκ τούτου παρατηροῦνται ψεύδη καὶ ἀσύμφωνα ὅσα ἐν Συνόδῳ συνεζητήθησαν καὶ ἀπεφασίσθησαν μετὰ ὅσα αὕτη ἀναφέρει καὶ ἐνῶ περὶ εἰρήνης γράφει καὶ περὶ αὐτῆς ὁ σκοπός, δυστυχῶς ἔχω νὰ παρατηρήσω ὅτι τὸ ἀντίθετον συμβαίνει, μετὰ

νὰ μὴ εἶναι ὁ συντάκτης ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης· ἀλλὰ ὑμεῖς, ὅστις ὑπεγράψατε ταύτην, πῶς δὲν ἐρευνήσατε τὰ βάθη τῶν νοημάτων, ὅτι δι' αὐτῆς θὰ προκαλέσετε μᾶλλον διαμαρτυρίας καὶ ταραχὴν παρὰ εἰρήνην, τὴν ὁποίαν πάντες ἐπεδιώξαμεν ἐν Συνόδῳ; Ἐκεῖ τὴν ἐπετύχαμεν, ἐδῶ ὅμως ἀμφιβάλλω ἐὰν ἐπιτευχθῇ· καὶ ποῖος θὰ εὐθύνεται πλέον διὰ τὴν ταραχὴν καὶ διάσπασιν ἣν θὰ ἐπιφέρει; Ὁ συντάκτης αὐτῆς προσπαθεῖ νὰ ἀναμίξῃ τὸ δημοσιευθὲν ὑπόμνημά μου, μετὰ τοῦ Ἁγ. Κορινθίας τὰς ἐπιστολάς καὶ ὑπόμνημα, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετὰ τὸ πρόσωπόν μου, γραφέντα χωρὶς νὰ γνωρίζω τι ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλὰ ἔλαβα γνῶσιν ὡς ἔλαβαν πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς ἐν Συνόδῳ, καὶ πάντες ὁμοῦ προσπαθήσαμεν νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἀνωμαλίαν. Δὲν προτίθεμαι, Μακαριώτατε, νὰ ἐπιτρέψω κανενὸς νὰ ἀναμιγνύῃ τόσον τὰ ἔγγρατά μου ὅσον καὶ τὰς ἐνεργείας μου μετὰ ἄλλων, ὅταν δὲν γίνεται τοῦτο μετὰ ἰδικῆς μου γνώμης. Ἐκεῖνος ποῦ θέλει ἢ νὰ με θίξῃ ἢ νὰ με συμβουλευθῇ ἢ νὰ με βοηθήσῃ, ὀφείλει νὰ ἀναφέρεται ὀριστικῶς καὶ ξεχωριστὰ εἰς ἰδικὰς μου πράξεις καὶ ἔγγραφα· διότι ἐγὼ δὲν συνοδοιπορῶ μετ' οὐδενός, ἐφ' ὅσον δὲν συμφωνῶ μετὰ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ· εἴτε ἐπίσκοπος εἶναι, εἴτε Σύνοδος, εἴτε τι ἄλλο λέγεται· συνεπῶς, αἱ πράξεις μου καὶ τὸ ὑπόμνημά μου οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετὰ ἄλλου τινός καὶ δὲν εὐθύνονται διὰ τὴν πορείαν ἄλλων καὶ γραφόμενα, ἔστω καὶ ἂν ἐξωτερικῶς ἀπτονται τοῦ ἰδίου σκοποῦ, ἀλλὰ ὑπὸ ἄλλου πνεύματος καὶ ἐνεργείας. Ἡ ἀνάμιξις λοιπὸν τοῦ ἐγγράφου μου καὶ τοῦ ὀνόματός μου μετὰ ἄλλων ὀνομάτων εἶναι πονηρὰ καὶ ἐπισηφάλης καὶ καταδικαστέα ἐξ ἐμοῦ καὶ τῶν ὅσων ἀντιλαμβάνονται καὶ ἔχουν γνῶσιν τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀληθείας.

Ζητῶ λοιπὸν νὰ ἀναφερθῆτε ξεχωρὰ εἰς τὸ ὑπόμνημά μου καὶ τι περὶ αὐτοῦ ἡμείφθη ἐν Συνόδῳ τῇ 11 καὶ 12 Μαΐου, καὶ ποῦ ἔσφαλα, καὶ ποῖος διεμαρτυρήθη, δι' αὐτὸ καὶ τι ἔγρα-

*) Σημ. Ο.Π.Σ.: Αἱ ὑποσημειώσεις ἡμέτεραι.

1) Βλ. Ο.Π.Σ., τ.67, σελ. 641.

2) Ἡ φατρία γὰρ οὐκ εἶχε τὸ θάρρος τῆς γνώμης της!

ψαν· ἐφ' ὅσον τοιοῦτον τι δὲν ἐλέχθη ἐν Συνόδῳ· καὶ ἡ μὲν πλειοψηφία ἀπεφάσισε τὸν τρόπον τῆς συνομιλίας ἢ ἀρνήσεως μετὰ τῶν Αὐξεντιανῶν, ἐγὼ δὲ διαφωνῶ καὶ ἐμμένω εἰς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ὑπομνήματός μου, κατὰ τοὺς ἀναφερομένους ἐκεῖ Ἰ. Κανόνες, περιελήφθη καὶ εἰς τὰ πρακτικά. Κατωτέρω ὁμως θὰ ὑποδείξω πόσον ψεύδεται ὁ συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου καὶ πόσον μακρύνει τὴν εἰρήνην πού ἐπιζητεῖ νὰ ἐπιβάλῃ, ἀλλὰ καὶ πόσον εὐθύνεται καὶ ἡ ὑμετ. Μακαριότης πού τὴν ὑπεγράψατε, καθ' ἣν στιγμὴν γνωρίζατε τὴν ἀπεφασίσασαμεν καὶ τι εἶπομεν.

Ὁ συντάκτης προσπαθεῖ νὰ μὲ ἀναμίξῃ μὲ τὰς ἐνεργείας τοῦ Ἁγ. Κορινθίας καὶ τοῦ περιβάλλοντός του, διότι ἔτυχον ὠρισμένοι πράξεις νὰ ταυτίζονται ἐξωτερικῶς· θὰ ἐξηγήσω εἰς ἐκάστην θέσιν. Καὶ ἄρχομαι ἐκ τοῦ πρώτου μέρους καὶ τῆς τρίτης σελίδος. Ἀναφέρει τὰ δύο ὀνόματα μὲ τὸ περιβάλλον των. Ἐν πρώτοις ἐν Ἑλλάδι, οὐδὲν περιβάλλον ἔχω, διαφωνῶν μετὰ πάντων. Ἐξ ἀγάπης ὁμως καὶ καθήκοντος τόσον μὲ τὴν Σύνοδον ὅσον καὶ τὸν Ἅγιον Κορινθίας, καθὼς καὶ ὅσοι μὲ πλησιάζουν αὐτόκλητοι ὅπου διαμένω, μὴ ἔχων ἴδιον οἶκον καὶ συνεπῶς οὐδὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ τὴν παρουσίαν αὐτῶν, προσπαθῶ πάντοτε νὰ ὁμιλῶ τὰ πρὸς εἰρήνην καὶ ἐπιδιώκων πάντοτε νὰ διατηρηταὶ ἡ συνοχὴ πάντων, ἕως ὅτου ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ καὶ ἐκλείψουν τὰ αἷτια τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν δύο μερίδων. Ὡς ἐκ τούτου, δὲν εἶμαι συμπαθῆς εἰς κανένα, διότι δὲν τοῦ λέγω ἐκεῖνο πού τοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ τοῦ λέγω ἐκεῖνο πού εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅπως πράττω καὶ εἰς τὴν Σύνοδον, χωρὶς νὰ ἀποσπῶμαι ἐκ τῆς γραμμῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ ὁμιλῶν περὶ μεθόδων καὶ ἐνεργείας καὶ τρόπου διοικήσεως κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Ἰ. Κανόνων καὶ τὴν συνήθειαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν κατόπιν ἕκαστος θέλει νὰ διαστρεβλώσῃ τοὺς λόγους μου ἢ τὰς ἐνεργείας μου, οὐδὲν θαυμαστόν, ἀφοῦ τοῦτο πράττει καὶ ὁ συντάκτης τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου³.

Εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης σελίδος γράφει ὅτι καὶ τὰ ἔγγραφα ταῦτα διήγειραν σάλον εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Ἐκ τῶν ἰδικῶν μου ἔγγραφων κανεὶς δὲν μοῦ διεμαρτυρήθη, οὔτε ἐχθρὸς οὔτε φίλος, μᾶλλον εἶχα πολλὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν ὀρθότητά των θέσεων· οὐδὲ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Σύνοδος προσέβαλε ταῦτα, ἀρκε-

σθεῖσα νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῇ, διότι τώρα δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι θὰ δημιουργηθῇ μεγαλύτερα διάσπασις ἀργότερον. Εἰς τὴν σελίδα 4 τεχνηέντως ἀναμιγνύοντας τὸ ὄνομά μου μὲ τὰς ὑποθέσεις τῆς Μονῆς Ταξιάρχων καὶ δῆθεν πρὸς ἀποκατάστασίν μου, ἀναφέρει τὰ ἐξῆς:

“Ὁ μὲν Ἐπίσκοπος Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος, διὰ τὴν ἐξ ὑπαιτιότητός του διανομὴν εἰς λαϊκοὺς τοῦ ἔγγραφου του, ὑπ' ἀριθ. 90 τῆς 17.3.1977, προξενήσαντος σκανδαλισμὸν τῶν συνειδήσεων τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία διανομὴ καθιστᾷ ἔνοχον τὸν Ἐπίσκοπον κ. Ἐπιφάνιον, ἐπεμβαίνοντα εἰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος καὶ προκαλοῦντα κατ' ἐπανάληψιν φατρίας καὶ τυρείας εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν, διοργανῶνων συσκέψεις, τροφοδοτῶν παρασυναγωγούς ομάδας καὶ ἐξανεμιζῶν ἔγγραφα του, ὡς τὸ ἀνωτέρω διαληφθὲν καὶ συζητῶν ἐπὶ θεμάτων ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας καὶ ἀρμοδιότητός του καὶ ἐκθέτων ἀκόμη τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς “εὐνοουμένους τοῦ ρασοφόρους” εἰς Εὐρώπην, ἐδήλωσεν ὅτι σκοπὸς τοῦ ἔγγραφου του ἦτο “ἡ ἔκφρασις μιᾶς ἀπόψεώς του, ἐπαφιεμένης τῆς κρίσεως καὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀπορροίψεως ταύτης ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου” καὶ ἠτήσατο καὶ ἔτυχε τῆς συγγνώμης τῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν”.

Ἐμφανίζεται διὰ τῶν ἀνωτέρω, ὅτι μὲ τὴν διανομὴν τοῦ ὑπομνήματός μου ἐπεμβαίνω εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ πράττω τυρείας καὶ κατ' ἐπανάληψιν κ.λπ. φατρίας. Μακαριώτατε, ἀναληθέστερον τούτου δὲν δύναται νὰ γραφῇ καὶ νὰ εἰπωθῇ· καὶ παρακαλῶ νὰ γράψετε ὠρισμένας συγκεκριμένας περιπτώσεις· καὶ πότε μοῦ ἔγινε παρατήρησις εἰς τὸ παρελθὸν διὰ τοιαύτας ὑποθέσεις· διότι ἐὰν ἐν συνεχείᾳ ὅπως γράφει ὁ συντάκτης τοιαῦτα ἔπραττα, πῶς δὲν μοῦ ἐγένοντο παρατηρήσεις; Ἐκτὸς ἐὰν ἐννοῇ ὅτιδὴποτε ὠμίλησα ἐν Συνόδῳ κατὰ περιόδους, ἢ ἔπρεπε νὰ σιγῶ ὅταν ἠρωτούμην διὰ θέματα πού ἀφοροῦν κάθε χριστιανὸν καὶ νὰ ἔλεγα ὅτι δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός μου; Ποίαν καὶ πότε ἐπέμβασιν ἔκαμα, Μακαριώτατε, ἀνευ τῆς γνώμης ὑμῶν ἢ καὶ τῆς Συνόδου ὀλοκλήρου; Ἡ μήπως θεωρεῖτε τὸ γεγονός, ὅταν ἐκάλεσα τοὺς θεολόγους καὶ ἐζήτησα ὠρισμένας ἐξηγήσεις περὶ τῆς χειροθεσίας, διὰ νὰ βγάλω τὸ ὀρθὸν πόρισμα καὶ νὰ γνωρίσω τί πρέπει νὰ κάμω ὡς ὑπεύθυνος Ἐπίσκοπος μιᾶς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ἐὰν τοῦτο ἐννοεῖτε

3) Ὁ ἴδιος ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἐπιφάνιος ἐπανειλημμένως ὑποστηρίζει ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς «εἰρηνικῆς» Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου δὲν ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας.

-Μακαριώτατε- διότι μόνον τοῦτο ἔπραξα - αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἐλεύθερος καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ τὸ πράξω καὶ πολλάκις νὰ συμβουλευθῶ τοὺς θεολόγους διὰ ζητήματα κανονικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου· καὶ μᾶλλον ἔχετε τὸν λόγον μου, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ τὸ πράττω πολὺ συχνότερον, πρὸς ἀσφαλεστέραν μόρφωσιν γνώμης πρὸς διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας· χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνει ὅτι αἰσθάνομαι ὅτι σφάλω ἢ ὅτι ἔχω ἀνάγκην τῆς ἀδείας τινὸς ἢ τοῦ συντάκτου σας· καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσω κάθε μορφήν καὶ κατηγορίαν. (Καὶ ὁ Παπαδόπουλος, Μακαριώτατε, ὁ συγγνώμη δικτάτωρ, μᾶς ἐπέτρεπε νὰ διερχώμεθα ἐξ Ἑλλάδος καὶ νὰ κάμνωμεν τὰς ἐργασίας ἡμῶν). Ἐὰν ὑμεῖς θέλετε νὰ μᾶς τὰ ἐμποδίσετε, τότε πρέπει νὰ προβληματισθῶμεν πολὺ διαφορετικὰ· διότι κάτι δὲν πάει καλὰ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ συντάκτου. Ὅσον δὲ διὰ τὴν διανομὴν τοῦ ὑπομνήματός μου, αὐτὸ ἀφοροῦσε πρᾶξιν τῆς Συνόδου, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ἐν Ἐγκυκλίῳ καὶ διενεμήθη ἐν τῷ λαῷ τῆς Κύπρου ἀπ' ἄκρῃ ἕως ἄκρῃ, χωρὶς τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ἐπέμβασις ἐξ ὑμῶν, διότι οὕτως ἐνηργεῖτο μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης. Ἡ ἀπόφασις δὲ κατηγοροῦσε ἀναρμόστως τοὺς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, ὅτι ἤθελον κουβεντολοῦν “καφενειακοῦ τύπου”. Ἐγὼ δὲ διαφωνήσας καὶ ἐρευνῶντας τοὺς Ἱ. Κανόνας συνέπεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσα, πὼς πρέπει ὁ Ἐπίσκοπος νὰ ἐπιστρέφῃ τοὺς αἰρετικοὺς τῆς ἐπαρχίας του· καὶ ἐφ' ὅσον δημοσίως ἐζητήσατε ἐφαρμογὴν, ἤμουν ὑποχρεωμένος δημοσίως νὰ διαμαρτυρηθῶ, καθὼς ἐπίσκοπος, ἀνέμενεν ὁ λαὸς νὰ μάθῃ ἐὰν καλῶς ἐγράφησαν τὰ τοιαῦτα, διότι πολλοὶ ἐσκανδαλίσθησαν. Ὅπως καὶ τώρα, Μακαριώτατε, πολλοὶ διερωτῶνται ἐὰν αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ συντάκτης σας ἔχουν ἀληθείας καὶ ἐὰν πρέπει νὰ τὰ πιστεύσουν ἢ νὰ τὰ ἀπορρίψουν. Πολλοὶ δὲ ἐξεδήλωσαν ἐπιθυμίαν καὶ ἀγανάκτησιν νὰ στείλουν πίσω τὸν ΚΗΡΥΚΑ ὅσον καὶ τὰ τοῦ Ἀλεξοπούλου, ποὺ τόσον κόπτεται ὁ συντάκτης, καὶ ἔχει γεμίσει ὅλην τὴν Κύπρον· καὶ ἀντὶ εἰρήνης ἐδημιούργησε ταραχὴν καὶ σύγχυσιν ἐναντίον τῆς Συνόδου τῆς ἐπιτροπέσεως τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῶν. Ἐγὼ οὐδὲν ἤλθον εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῶν, ἀφήσας τοὺς νὰ ἀντιδράσουν ἐναντίον μου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συντάκτου σας, ἀλλὰ ἐπετεύχθη τὸ ἐναντίον· ἀγανακτήσαντες καθ' ὑμῶν διότι εἶχον αἰσθητήριον νὰ γνωρίσουν ποίου ἐνέργεια ἦτο ἡ ἀποστολή· καὶ καλῶς γνωρίζουν περὶ τῶν πραγμάτων. Ποῖος λοιπὸν ἐπεμβαίνει; Μήπως ὁ συντάκτης σας; ἀλλὰ μυωπάζει διὰ τὰ ἴδια καὶ

συνεχῶς ἐξετάζει καὶ κρίνει πάντας τοὺς ἄλλους. Κατηγορεῖτε ὅτι ἐκθέτω τὰ τῆς Ἐκκλησίας σας εἰς “εὐνοουμένους μου ρασοφόρους” εἰς Εὐρώπην· δὲν νομίζω ὅτι σᾶς διαφεύγει, ὅτι καὶ ἐν Συνόδῳ ἦλθεν ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερόμενος ρασοφόρος καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπετάθησαν οἱ ὑμέτεροι Ἀρχιερεῖς πρὸς συνεργασίαν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποστέλλονται πάντα τὰ ἐντυπα τὰ ἐκδιδόμενα ἐν Ἑλλάδι· καὶ αὐτὸς τὰ γνωρίζει πολὺ πρὶν ἀπὸ ἐμέ· συνεπῶς καὶ ἐδῶ ἀποτυχία εἶναι ἢ μομφή, διότι μᾶλλον ἐγὼ μανθάνω ἐξ αὐτοῦ πράγματα ποὺ μόνον ἐκ τοῦ συντάκτου ὑμῶν ἐνεργοῦνται ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπὶ πλεόν, ἐν συνεχείᾳ γράφει, ὅτι ἐδήλωσα τὸν σκοπὸν τοῦ ὑπομνήματός μου, ὅτι ἦτο μία ἔκφρασις ἀπόψεώς μου ἐπαφιεμένης εἰς τὴν κρίσιν τῆς Συνόδου· καὶ ὅτι ἐζήτησα συγγνώμην. Τὸ ὅτι ἐπαφίετο εἰς τὴν κρίσιν τῆς Συνόδου εἶναι ἀληθές καὶ τοῦτο πάντοτε ἐγένετο· διότι τὸ ἐὰν ἐγὼ ἔχω αὐτὴν τὴν ἄποψιν ἢ τὴν ἄλλην, ἢ Σύνοδος θὰ ἀποφασίσῃ καὶ ὁ λαὸς θὰ κρίνῃ τὴν ἀπόφασιν ἐὰν εἶναι ὀρθὴ καὶ δεκτὴ ἢ ὄχι, ὅταν τὸ περιεχόμενον ἀφορᾷ ζητήματα πίστεως· ἐγὼ δέ, ἐδέχθην πολλάκις ἀποφάσεις τῆς Συνόδου χωρὶς νὰ συμφωνῶ μὲ αὐτάς, ἀλλὰ διατηρῶν τὴν ἰδίαν γνώμην, ἐὰν ἢ ἐκβασίς τῶν πραγμάτων δείξει ὅτι εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὸ μέλλον, νὰ μὴν εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τῆς ἀποδοχῆς ἀνευ τῆς θελήσεως ὑμῶν. Αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Ἀπεφάσισεν ἡ Σύνοδος τὸν τρόπον τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς ἀπορρίψεως τῆς συζητήσεως μετὰ τῶν Αὐξεντιανῶν. Ἐγὼ δὲ ἐνέμεινα εἰς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιστολῆς μου, διότι ἔχω τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀπὸ τὴν ιδιότητά μου ὡς Ἐπίσκοπος καὶ ἀπὸ τὸ νὰ προφυλάξω τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ πάσαν ἐνοχίαν, ἐὰν ὑπάρξῃ τοιαύτη. Ἄρα οὔτε αἰσθάνομαι ὅτι ἔσφαλλα ἢ κακῶς ἐνήργησα, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐζήτησα συγγνώμην ὡς ψευδῶς ὁ συντάκτης σας ἔγραψε πρὸς ἱκανοποίησιν ἰδικὴν του καὶ ὄχι πρὸς ἀποκατάστασιν ἰδικὴν μου. Θὰ ἐζητοῦσα συγγνώμην, διότι ἀντέγραψα καὶ ἐδημοσίευσα τοὺς Ἱ. Κανόνας, ἐπειδὴ δὲν ἤρεσαν εἰς ὠρισμένους διὰ τὴν ὁμολογουμένην ἀλήθειαν; Μὰ τότε θὰ ἦτο ἄρνησις πρὸς αὐτοὺς καὶ τοιοῦτον τι οὔτε μοῦ ἐζήτησεν ἡ Σύνοδος οὔτε εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ σκεφθῇ· συνεπῶς ψευδέστατον ὅτι ἐζήτησα ἢ ἔλαβον τοιαύτην συγγνώμην.

Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν σελίδα 5 γράφει μίαν διευκρίνησιν περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ὡς αὐτοκεφάλου· αὕτη εἶναι σωστὴ καὶ ἀποδεκτὴ, ἐκτὸς τοῦ σημείου, τοῦ ὅτι ἐπεμβαίνω καὶ δημιουργῶ σκάνδαλα. Καλῶς γνωρίζετε, Μακαριώ-

τατε, ότι υμείς οὐδόλως ἠθέλατε νὰ μὲ ξεχωρίσετε ἀπὸ Συνοδικὸν μέλος, διότι ὑπῆρχεν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συνοχὴ εἰς τοὺς προηγουμένους Ἐπισκόπους· καὶ ὁμως ἐγὼ οὐδόλως ἠθελον ἀνακατεύεσθαι εἰς τὰ διοικητικὰ καὶ οἰκονομικὰ τῆς Συνόδου· πῶς λοιπόν, Μακαριώτατε, δὲν προσέξατε καὶ ἀνεχθῆκατε νὰ ὑπογράψετε τοιαύτην ἐγκύκλιον, ἣτις τραυματίζει τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην, ὡς μὴ ἀληθῆ τὰ πραγματευόμενα ἐν αὐτῇ; Ἐν συνεχείᾳ γράφει ὅτι “τιμητικῶς καλοῦμαι, καὶ ὅτι ἡ διαφωνία μου ἢ ἡ διάφορος θεώρησις τοῦ συζητουμένου θέματος δὲν δύναται νὰ παρεμποδίξῃ ἢ καὶ δεσμεύῃ λαμβανομένων ἀποφάσεις ἀπὸ τοῦ σώματος”. Διὰ τὸ ὅτι μὲ τιμᾶτε, δὲν θέλω νὰ τὸ ἐπεκτείνω, μόνον σᾶς εὐχαριστῶ. Εὐχαριστῶ δὲ ἀκόμη δὶς, πού ἐν συνεχείᾳ μὲ ἀπαλλάσσετε τῆς τοιαύτης τιμῆς, πού μοῦ στοιχίζει πολὺ καὶ οἰκονομικῶς καὶ εἰς τὴν ὑγείαν μου. Ὅσον δέ, τὸ ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ἡ Σύνοδος νὰ δεσμευθῇ ἐκ τῶν ὑποδείξεών μου, δὲν νομίζω ὅτι τοῦτο ἀφορᾷ μόνον ἐμέ, πού μὲ τιμᾶτε, ἀλλὰ ἀφορᾷ καὶ κάθε Ἐπίσκοπον, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν τιμᾶται, ὅπως ἐξηγήσαμεν καὶ ἀνωτέρω τὴν θέσιν τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Συνόδου· καὶ πᾶς τις ἔχων ὀλίγον νοῦν τὸ γνωρίζει.

Μακαριώτατε, χωρὶς νὰ θέλω καὶ μὲ ὄλην τὴν συντομίαν πού εἶχον πρὸ ὀφθαλμοῦ νὰ γράψω, ἐμάκρυνα, περιορισθεὶς πολὺ καὶ μὴ ἐκφράσας ἐκτεταμένα πάντα ὅσα ἀφορῶσι τὴν διαδικασίαν τῶν Συνόδων τῶν λαβουσῶν χώραν κατὰ τὴν 11 καὶ 12 Μαΐου καὶ τὴν 15 Ἰουνίου. Τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὰ ἀναληθῆ καὶ στρεψόδικα καὶ ἐν πολλοῖς πονηρὰ ἀνάμικτα τοῦ συντάκτου σας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδικῆς σας ἀπρονοησίας νὰ ὑπογράψετε ταῦτα. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε, Μακαριώτατε, νὰ ἄρῃτε τὸν σκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν οἵτινες εἶναι ἐξεγερμένοι, καὶ νὰ ἐπιφέρῃτε πράγματι τὴν εἰρήνην, ὀφείλετε νὰ ἀναιρέσετε πάντα τὰ γραφόμενα κατ’ ἐμοῦ ὡς παρεισαγμένα ὑπὸ τοῦ συντάκτου ὑμῶν, ὅστις δὲν παρευρίσκετο ἐν Συνόδῳ, δὲν ἐγνώριζε τί ἡμείφθησαν, καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις νὰ γράψετε τὴν πραγματικότητα, ὅπου ἐπὶ τόσα ἔτη ἐν συμπονοίᾳ συνεργαζόμεθα, ἀσχέτως τῆς συμφωνίας ἢ διαφωνίας ἡμῶν εἰς κάθε θέμα, διότι καὶ οἱ Ἀπόστολοι οὐχὶ πάντοτε συνεφωνοῦσαν, ἀλλὰ ἡ γραφὴ ἀναφέρει καὶ διαφωνίαν καὶ παροξυσμὸν. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει θὰ ἀναμένω ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπάντησίν σας, ἐὰν θεωρῆτε ὀρθὰ ὅσα γράφονται περὶ τοῦ ὀνόματός μου, ἀναμιγνυόμενον μετὰ ἄλλων ὀνομάτων σκοπίμως πρὸς συσκοτισμὸν, καὶ ἐὰν προτίθεσθε ἀμέσως εἰς τὸ ἐρχόμενον περιοδικὸν τοῦ Ἰουλίου νὰ ἐπανορθώσετε, ὡς γράφετε, τὸ

ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου.

Μετὰ τὰς 10 ἡμέρας, ἐὰν δὲν λάβω ἀπάντησίν σας πού νὰ μὲ πείθῃ στὰ ἀληθῆ μὲ ἱκανοποιήσιν, θὰ ἀποφασίσω νὰ ἐκδώσω ἡμετέραν Ἐγκύκλιον διὰ νὰ πληροφορήσω τοὺς ταραττομένους Χριστιανούς. Ἐντὸς δὲ τῆς Ἐγκυκλίου θὰ περιληφθῇ καὶ ἡ παρούσα· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεχθῶ νὰ κατηγορηθῆται μία ζωὴ 20 ἐτῶν ὅπου δὲν ἐνεργοῦσε τίποτε ἄλλο παρὰ ὑπακοὴν καὶ τώρα μὲ τόσην ἐλαφρὰν καρδίαν νὰ ὑπογράψετε ὅτι συνεχῶς ἐτάραττα ἢ ταραττω τὴν Ἐκκλησίαν ὑμῶν. Μὴ μοῦ γράψετε ἄλλας δικαιολογίας ξένας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Μὲ διδάσκετε πλέον νὰ μὴ τιμῶ τὴν ὑπακοήν, διότι εἶδον ὅτι οἱ ἀντίλογοι γίνονται σεβαστοὶ ἐξ ὑμῶν καὶ αὐτοὺς προκόπτετε εἰς ἀξιώματα διὰ τὸ χεῖρον. Πιστεύω ὅτι ἔχετε καὶ τὴν γνώσιν καὶ τὴν δυνατότητα νὰ μὲ ἐννοήσετε καὶ δύνασθε μὲ τὰ ἰδικὰ σας λόγια καὶ γράμματα νὰ μὲ πληροφορήσετε κατὰ Θεόν, διότι εἴσθε καλὰ πληροφορημένος τῆς ζωῆς μου καὶ τῶν ἐνεργειῶν μου. Ἐὰν καταφύγετε εἰς τὸν συντάκτην σας διὰ ἐπαναφορὰν τῶν πραγμάτων, θὰ πετύχετε τὸ ἀντίθετον ὅπως καὶ τώρα, ἐνῶ περὶ εἰρήνης ὀμιλεῖτε, ταραχὴν καὶ σύγχυσιν ἐφέρατε πολὺ μεγαλυτέραν τῆς προτέρας. Ἐγὼ μὲν σᾶς τὸ ἐδήλωσα, ὅτι καὶ νὰ μὲ καλέσετε δὲν πρόκειται νὰ ἔλθω διὰ τοιαύτης φύσεως θέματα, ὡς τὰ πρόσφατα παρελθόντα. Ἐσὺ ὁμως, Μακαριώτατε, θὰ θρηνήσῃς ἐπὶ καταστάσεως, τὴν ὁποίαν χάριτι Χριστοῦ διὰ τῶν ἐνεργειῶν μου καὶ τῶν εὐχῶν σας ἀπεφύγαμεν ἕως τὴν σήμερον⁴. Θὰ εἶμαι ὁμως ἀπηλλαγμένος εὐθύνης ἐκ τῶν συμβεβηκότων, ὡς μὴ αἰσθανόμενος ὑποχρέωσιν νὰ προσέλθω, ἔστω καὶ ἐὰν κληθῶ τιμητικῶς. Ἡ τιμὴ δὲν ἦτο δι’ ἐμέ, μᾶλλον δι’ ὑμᾶς· καὶ ὑμᾶς ὠφελοῦσε καὶ οὐχὶ ἐμέ.

Τελειώνοντας, κάμνω καὶ τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις:

1) Ἐν Συνόδῳ εἶπαμε ὅτι ἐλήφθη ἀπόφασις κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς προηγουμένης διαρκοῦς. Ἐξηγήσα ὅτι σεῖς οἱ διαρκεῖς γνωρίζετε τί ἐγράψατε· ἡμεῖς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τί γνωρίζομεν; Νὰ τὴν φέρετε νὰ ἀναγνωσθῇ· συνεφώνησαν πάντες οἱ Ἐπίσκοποι, οὐδέποτε ἦλθεν εἰς φῶς.

2) Ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη Ἐγκύκλιος ἔπρεπε πρὶν ἐκδοθῆ νὰ κριθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ κατόπιν νὰ δημοσιευθῇ ἢ ἐξ ὀνόματος τῆς Συνόδου ἢ τῆς πλειοψηφίας.

3) Ἐνῶ περιῆλθεν εἰς γνώσιν τῶν Κυπρίων

⁴ Προφητικὰ δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν τὰ λόγια ταῦτα.

λαϊκῶν, ἐγὼ δὲν τὴν ἔχω λάβει καὶ βρῆκα τὸ περιοδικὸν τυχαίως εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κ. Ἰωάννου Κούννα, εἰς Αραδίππου.

4) Τὰ πρακτικὰ τῆς 15 Ἰουνίου δὲν μοῦ ἐστάλησαν καὶ ἰδοὺ πόσον εἶναι χρήσιμα ὅταν τολμοῦν συντάχαι καὶ κακοποιοῦν τὴν ἀλήθειαν ἐναντίον τῶν πρακτικῶν τῆς Συνόδου.

Αὐτά, Μακαριώτατε, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἕως τῆς διορθώσεως τοῦ ζητήματος, ἢ τῆς ἀνάγκης ἐκδόσεως ἐγκυκλίου μου. Ἴσως νομίσατε τὴν σιωπὴν μου εἰς τὴν ἐσχάτην Σύνοδον τοῦ Ἰουνίου ἱκανοποίησιν τῆς δικαιοσύνης σας. Ἀλλὰ ἐνώπιον τῆς ἀληθείας εἶσθε καὶ ὑμεῖς ὑπεύθυνοι, ἀσχέτως ἐὰν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Κορινθίας παρουσιάσθῃ ἐκδοσις τοῦ ὑπομνήματός Του· διότι τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν ἐκ τῶν ὑστέρων· καθότι ὅταν συζητούσαμεν ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ, διατι νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν Μητῶν ἐξ ὑμῶν καὶ τῆς Συνόδου, μὴ ἔχοντες ἄλλο ἐπιχειρήμα, ὁ Σεβασμιώτατος Ματθαῖος εἶπεν ὅτι τοὺς τὸ ἐκλεψαν ἐκ τῶν γραφείων καὶ ἄλλα τινά. Ἐγὼ ὅμως χάριν τῆς εἰρήνης ἐπροτίμησα τὴν σιωπὴν, διότι ἐὰν ὠμιλοῦσα, ἴσως νὰ εἶχαμε ἄλλα ἀποτελέσματα δυσάρεστα δι' ὅλους μας.

5) Κάμνω καὶ τελευταίαν παρατήρησιν, ὅτι εἰς τὴν Ἐγκύκλιον ἀναφέρεσθε τόσον πατρικὰ καὶ συμβουλευτικὰ εἰς τὸ νὰ μὴ γράφουν οἱ λαϊκοὶ καὶ προλαμβάνουν τὴν Σύνοδον ὡσὰν εἰς χαϊδεμένα παιδιὰ καὶ καλῶς ἐκάματε. Διατι ὅμως χάριν τῆς εἰρήνης, ἐφ' ὅσον αὐτὴν ἐπιδιώκετε, δὲν ἐγράψατε καὶ διὰ τοὺς ἄλλους διὰ νὰ τοὺς καθησυχάσετε, οὕτως ὥστε διὰ τῶν ἰδίων σταθμῶν τῆς ἀγάπης καὶ συμβουλῆς νὰ γνωρίζουν ὅτι πάντες ἔχουν τὴν αὐτὴν μεταχείρησιν, τοὺς δὲ βλασφήμους νὰ καλέσετε καὶ τιμωρήσετε κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας;

Ταῦτα πάντα γράφω οὐχὶ ὑπεραμυνομένοσ τινός, ἀλλὰ διὰ πρόληψιν ἐν συνεχείᾳ τῶν κακῶν, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνῃ ὅτι εἶσθε ὑπόχρεοι νὰ υἱοθετήσετε τὰς ἀπόψεις μου. Πονῶντας τὸν ἀγῶνα καὶ βλέποντας τὰ δύο σταθμὰ ἐναντι τῶν λαϊκῶν, τῶν ζητούντων τὴν ἔνωσιν καὶ τῶν καταπολεμούντων αὐτὴν, διαβλέπω συνέχισιν τῶν κακῶν. Ἀσφαλῶς οὕτω διακρίνω ἐγὼ μὲ τὸ πτωχὸ μου μυαλό· ὑμεῖς ὅμως ἐνεργεῖτε κατὰ τὰς ἰδικὰς σας κρίσεις, χωρὶς ὅμως νὰ καταστέλλετε τὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν κατὰ διαφόρους καιροὺς τόσον λαϊκῶν ὅσον καὶ κληρικῶν· καὶ γίνεται ἡ ἀκαταστασία τῆς μεταπηδήσεως ἀπὸ τὴν μίαν μερίδα εἰς τὴν ἄλλην, καὶ γίνονται πάντα δεκτοὶ μὲ ὄλας τὰς οἰκονομίας καὶ ἐλαφρυντικά. Ἐνῶ ἡδύνατο νὰ ἐκλείψῃ τὸ τοιοῦτον μὲ μίαν συνετὴν

συνάντησιν, ἀποκαλυφθέντων τῶν πρακτικῶν σκοπῶν καὶ νὰ ἐκλείψῃ ἡ κατηγορία ὅτι ἡ ἄρνησις εἶναι ὁ φόβος μὴ ἀπωλέσωμεν τὰς θέσεις καὶ τὰς ἐπισκοπὰς. Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι καὶ πάλιν προχώρησεν ἡ γραφίδα εἰς ὅσα δὲν ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια δὲν περιορίζεται ὅσον καὶ ἐὰν τὴν κακοποιήσωμεν. Θὰ ἐκπηδήσῃ δυνατωτέρα ἐὰν δὲν τὴν ἱκανοποιήσωμεν.

Θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ θελήσετε δι' ὀλίγων καὶ μιᾶς καλῆς ἐνεργείας νὰ διορθώσετε τὰ πάντα, διὰ νὰ μὴ γεννῶνται ἀντιδικαὶ μεθ' ἡμῶν καὶ ἀλληλοτρογόμεθα ἀλληλοκατηγορούμενοι καὶ σκανδαλίζοντες τὰς συνειδήσεις τῶν ἀδυνάτων. Εἶθε ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης νὰ νεύσῃ ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν πρὸς σωτηρίαν τοῦ κακοπαθοῦντος ποιμνίου.

Ἐλάχιστος συλλειτουργὸς σας, ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ

† Ο ΚΙΤΙΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ⁵

Ἐζήτησα ἐπανειλημμένως νὰ μοῦ σταλῇ τὸ περιοδικὸν καὶ δὲν ἐστέλλετο. Μετὰ ἓνα μῆνα μοῦ ἔστειλαν τρία, μὲ διαφορὰν 3-5 ἡμέρες τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπάντησεν ὡς ἐξῆς:

« ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΦ. ΚΩΝ/ΛΕΩΣ 22

ΑΘΗΝΑΙ - Τ.Τ. 308 - ΤΗΛ. 34.53.925 -352.144

Ἀριθμ. Πρωτ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24ῃ Ἰουλίου 1977

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Κιτίου κ.κ. Ἐπιφάνιε
Ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν καὶ ἔστι καὶ ἔσται πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Τὴν ἀπὸ 14-7-1977 ἐπιστολὴν Σας ἐλάβομεν καὶ λίαν ἐπισταμένως τὰ ἐν αὐτῇ ἀνεγνώσαμεν. Σεβασμιώτατε ἅγιε ἀδελφέ. Εἶναι ἀληθές ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Ἐγκυκλίου τῆς 22/6/1977 ἐγένετο χρῆσις λέξεων καὶ ἐκφράσεων τινῶν, αἱ ὁποῖαι ὄντως ἦσαν ἀναρμόδιαι (π.χ. τυρεῖαι κ.λ.π.) καὶ αἱ ὁποῖαι ἀποτέλεσμα εἶχον νὰ ἐπι-

5) Εἰς τὸ παρὸν ἔγγραφο τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπιφανίου δὲν ἐχρειάσθη νὰ σημειώσωμεν περισσότερα σχόλια, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς εἰλικρινεστάτου καὶ ἀγνοῦ γράμματος.

φέρουν τὴν ψυχρότητα μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἶχατε δίκαιον νὰ σκανδαλισθῆτε, καὶ πρὸς τοῦτο σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην. Ἐν ὀλίγοις θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζητημάτων, ὅπως ἐν τῇ πραγματικότητι ἔχουν τὰ πράγματα διὰ νὰ ἀρθῆ ἡ μεταξύ ἡμῶν προξενηθεῖσα ψυχρότης, καὶ ἐπέλθῃ σύμπνοια, ὁμοφωνία καὶ συνδιαλλαγή, ἐὰν βεβαίως ὑπάρχῃ καὶ ἡ τοιαύτη πρόθεσις ἐκ μέρους Ὑμῶν.

Ἐξεφράσατε παράπονον διατὶ νὰ συνταυτισθῆ ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὑπομνήματός σας μετὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγίου Κορινθίας. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἔγινε κακὴ διατύπωσις ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ, διότι πραγματικῶς μεταξύ τοῦ ἰδικοῦ σας ὑπομνήματος, τὸ ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἐγγράφων τοῦ Ἁγίου Κορινθίας ὑπάρχει τεραστία διαφορὰ. Διὰ τὸ μὴ ὀρθὸν τῆς διατύπωσης ταύτης καὶ πάλιν σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην. Ἡμεῖς ὁμως, Ἅγιε Ἀδελφέ, δὲν καταφερόμεθα κατὰ τοῦ ἐγγράφου σας ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, ἀλλὰ, διότι δὲν τὸ ἀπευθύνετε ἀποκλειστικῶς πρὸς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, ἀλλὰ τὸ διενείματε καὶ εἰς λαϊκοὺς ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔκριναν διαφοροτρόπως. Ἡ Ἀρχιερωσύνη σας γράφετε ὅτι ἐδέχθητε ἐπ' αὐτοῦ συγκαρητήρια. Ἡμεῖς ὁμως σᾶς γνωρίζομεν ὅτι ἐδέχθημεν ἐπ' αὐτοῦ διαμαρτυρίας καὶ δὴ ἐκ μέρους τῶν Παραρτημάτων Ἀργους, Κορίνθου, Λαρίσης καὶ ἰδιαιτέρως ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὸ Συνοδικὸν ἡμῶν Γραφεῖον. Πρὸς ἄρσιν λοιπὸν τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν αὐτῶν εἶχομεν ὑποχρέωσιν νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ζήτημα ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ.

Ὅσον ἀφορᾷ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀναμίξεως Ὑμῶν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν Γ.Ο.Χ., ἔνεκα τοῦ ὁποῖου προξενοῦνται ταραχαὶ καὶ καταστάσεις δυσμενεῖς εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν, αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὸ ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀπηγόρευσε μετ' ἐπιτιμίου κατ' ἐπανάληψιν τὰς συζητήσεις μετὰ τῶν μελῶν τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία οὐχὶ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ ταραχὰς καὶ σκάνδαλα ἀνεκδιήγητα ἐπιφέρει, ἡ ἀγιωσύνη σας τοὺς δικαιολογεῖτε, τοὺς ἐνθαρρύνετε, τοὺς παρακινεῖτε εἰς συνέχισιν τῶν ἐνεργειῶν των, καὶ τὸ μᾶλλον χεῖρον, ἡ Ἀρχιερωσύνη σας τοὺς ἐστείλατε εἰς τὸν Ἅγιον Κορινθίας. Πρὸ ἐτῶν ὅταν γινόταν συζητήσεις περὶ ἐνώσεως καὶ με ἐπεσκέφθη δύο φορὰς ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Συντονιστῶν, ὁ Ἅγιος Κορινθίας με κατηγόρησεν ὅτι ἐγὼ ὑπέκυψα εἰς τὰς πλά-

νας αὐτῶν, καὶ τότε ἦτο πράγματι ζηλωτῆς καὶ πολὺ ἐνάντιος εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως. Καὶ ἡ Ἀρχιερωσύνη σας τοὺς ἐστείλατε νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν Ἅγιον Κορινθίας νὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν πείσουν περὶ ἐνώσεως, καὶ τότε θὰ κερδιθῆ ἡ ὑπόθεσις. Καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὅταν ἐκαλέσατε τοὺς θεολόγους, ὄχι μόνον τοὺς ἰδικούς μας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀντιφρονούντων καὶ ἀντιπάλων καὶ βλασφημῶν κατὰ τοῦ Ἀειμνήστου Κυροῦ Ματθαίου, καὶ ὕβριστῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ συνεζητήσατε ὄχι ἀπλῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς χειροθεσίας, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐνώσεως καὶ ἄλλων ζητημάτων Ἐκκλησιαστικῶν. Καὶ δὴ ἡ συγκέντρωσις καὶ συζήτησις ἐγένετο οὐχὶ εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου διεμένετε, ἀλλὰ εἰς Μοῆν τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως, κατὰ παράβασιν τοῦ ΛΔ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος ὡς καὶ τοῦ Γ' τῆς Σαρδικῆς, οἵτινες ἀπαγορεύουσι τὸν Ἐπίσκοπον νὰ καλῆ εἰς ξένην ἐπισκοπὴν πρόσωπα πρὸς συζήτησιν ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου⁶.

Μᾶς προξενεῖ κατάπληξιν, Σεβασμιώτατε, καὶ τὸ ὅτι τόσο συντόμως ἐλησημονήσατε καὶ τὸ ὅτι καὶ εἰς τὴν πρώτην καὶ εἰς τὴν δευτέραν συνεδρίασιν, ὅταν σᾶς ἔκαναν τὴν σχετικὴν παρατήρησιν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, εἶπατε ἐπὶ λέξει: “Ἐὰν σᾶς ἐσκανδάλισα σᾶς ζητῶ συγγνώμην”. Δὲν τὰ ἐνθυμεῖσθε; Πῶς τώρα ἐπιμένετε ὅτι οὐδὲν σφάλμα ἐπράξατε, καὶ ἐπομένως οὔτε συγγνώμην ἐζητήσατε; Τόσον γρήγορα λησμονεῖτε;

Τέλος πάντων, Ἅγιε Ἀδελφέ, εἰς ὅσα κακῶς διευτώθησαν, τὰ ὁμολογήσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρουσίας καὶ σᾶς ἐζητήσαμεν συγγνώμην. Εἰς ὅσα καὶ ἡ Ἀρχιερωσύνη σας ὡς ἄνθρωπος ἐσφάλλατε παρακαλοῦμε πολὺ νὰ τὰ ἀναγνωρίσετε, διὰ νὰ παύσουν αἱ μεταξύ ἡμῶν ψυχρότητα, ἀντιφωνία, παρεξηγήσεις καὶ ἔριδες, καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ποθητὴ εἰρήνη καὶ ὁμοφροσύνη διὰ τῆς Χάριτος καὶ ἐπισκιάσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΑΝΔΡΕΑΣ»

συνεχίζεται

6) Οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχουν οἱ ἀναφερόμενοι δύο Ἱεροὶ Κανόνες με τὰ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἐπιφανίου ἐνεργηθέντα, ὡς εἶναι φανερὸν καὶ με μίαν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν. Ἐκτὸς καὶ ἂν ἐπιζητεῖται ὅπως ἐπιβληθῆ δικτατορικὸς καὶ σατραπικὸς νόμος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου θὰ ἀπαγορεύονται ἀκόμη καὶ αἱ ἀπλᾶ «συζητήσεις»!! Ἀκόμη καὶ ἂν αὐταὶ γίνονται με καλὴν διάθεσιν, πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης!!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΕΚΩΠΤΗΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔρχομαι εἰς τὴν δυσάρεστον θέ-
σιν νὰ ἐπικρίνω ἐνεργείας καὶ συμπεριφορὰς
ἀνωτέρων μου εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώμα-
τα, ὅμως ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ φορεῖς τῶν ἀξιωμάτων δὲν
τὰ σέβονται καὶ προκαλοῦν, μᾶς δίδουν τὸ δικαίωμα
τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐνεργειῶν καὶ παραφορῶν τους...

Γράφει ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νικηφόρος Νάσσο

Οἱ ἀρχιερεῖς οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται «εἰς τύπον
καὶ τόπον Χριστοῦ» κατὰ τὴν δογματικὴν διδασκα-
λίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὀφείλουν νὰ πολιτεύονται
κατὰ Θεὸν εἰς ὅλας τὰς ἀναστροφὰς των, νὰ εἶναι
προσεκτικοὶ εἰς τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα των, εὐλαβεῖς,
εἰρηνικοὶ, εὐπροσῆγοροι καὶ οὐδέποτε φιλόνηκοι,
ἀλλὰ πρὸ πάντων οὐδέποτε **εἴρωνες!**

Τονίζω τὸ τελευταῖον, διότι ἡ εἰρωνία, ὡς γνω-
στόν, ἀποτελεῖ ἀμάρτημα μέγα διὰ λαϊκοὺς καὶ
κληρικοὺς, πρὸ πάντων δι' ἀρχιερεῖς! Ὅποιος εἴρω-
νεύεται τὸν συνάνθρωπόν του ἐπιδεικνύει καὶ ἀπο-
δεικνύει τὴν ἀφοβίαν Θεοῦ ἢ ὅποια τὸν διακατέχει,
κατὰ τὴν σοφὴν διατύπωσιν κάποιων πατέρων τῆς
Ἐκκλησίας (Αββᾶ Ἡσαΐου Ἀσκητικά κ.ἄ.). Ἀλλὰ
καὶ ὁ ν' Ἀποστολικὸς Κανὼν προστάζει νὰ ἀφορίζεται
ὅποιος Κληρικὸς ἢ Λαϊκὸς χλευάσει καὶ περι-
παίξει ἀσθενῆ.

Δυστυχῶς αὐτὸ τὸ ἐλλάττωμα θεωρεῖ ὡς προτέ-
ρημα καὶ ἀρετὴν κάποιος ἀρχιερεὺς, ἀνήκων εἰς τὴν
ὑπὸ τὸν κ. Χρυσόστομον σύνοδον (Ἐκκλησιοσωμα-
τεῖον ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰσέτι), καὶ διὰ τοῦτο οὐ
παύεται κατὰ συχὰ διαστήματα νὰ ἐπιδεικνύει
τοῦτο καὶ νὰ προκαλεῖ. Οὕτω λοιπόν, εἶδομεν
«ἀπάντησιν» εἰς τὸ ἡμέτερον ἄρθρον «Ὁφειλομένη
ἀπάντησις εἰς βορείους καὶ νοτίους ἐπικριτάς», δη-
μοσιευθὲν εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συ-
νόδου «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα» (τ.66).

Ποία ἡ ἀπάντησις ὅμως; Ἐπὶ τῆς οὐσίας
ΜΗΔΕΝ!

Ἐνῶ ἐγράψαμεν ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων, μὲ πα-
ράθεσιν ἱστορικῶν καὶ ἄλλων τεκμηρίων, ὁ ἐν λόγῳ
ἀρχιερεὺς καὶ συντάκτης τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδο-
ξίας» ἐσιώπησε παντελῶς, οὐδεμίαν θέσιν ἀναιρέ-
σας. Συνήθης τακτικὴ αὐτή. Δὲν ἀπαντᾷ οὐδέποτε
ἐπὶ τῆς οὐσίας. Τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ ἐκτενὲς πόνημα
τοῦ Ἀγιορείτου Γέροντος π. Αὐγουστίνου. Οὐδεμία
ἀπάντησις μὲ ἐπιχειρήματα. Πάντοτε ἀπαντᾷ εἴρω-
νικῶς. Διατί; Διότι ἀπλούστατα δὲν ἔχει ἐπιχειρή-
ματα. Δὲν ἀνῆρσε λοιπὸν τίποτε ἐκ τῶν γραφομέ-
νων μου εἰς τὸ «Ο.Π.Σ.». Ἦχθη μόνον εἰς τὸ νὰ μᾶς
ἐνημερώσει, ὅτι δὲν μὲ ἀπεκάλεσε μακαρίτην ὑπὸ
τὴν ἔννοιαν τοῦ βιολογικῶς θανόντος, διότι ὁ χαρα-
κτηρισμὸς αὐτὸς ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς ἐντὸς τῆς
ἐκκλησίας, καὶ ἐμεῖς δὲν τὸν δικαιούμεθα, λέγει,

διότι εἴμεθα ἐκτὸς αὐτῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ... σοβαρότης
καὶ ἡ ἐπιχειρηματολογία τοῦ ἀνδρός! Τοῦ συνιστῶ
νὰ μελετήσῃ μετὰ σπουδῆς καὶ προσοχῆς τὰ πατε-
ρικὰ συγγράμματα, διὰ νὰ μάθῃ τί εἶναι ἐκκλησία
καὶ ποῖος δύναται νὰ εἶναι μέλος αὐτῆς, καὶ πότε
κάνεις ἐξέρχεται τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἔπειτα νὰ «φι-
λοσοφεῖ» περὶ μακαριτῶν, ἐκτὸς ἐκκλησίας κ.λ.π.

Ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔγραψα εἰς τὸ
προηγούμενον ἄρθρον, ὅτι ἀνήκω εἰς ἐκκλησίαν, ὄχι
εἰς σωματεῖον! Καὶ ἔχω χάριτι Θεοῦ ὀρθὴν ὁμολο-
γίαν καὶ περὶ ἐκκλησίας ἀντίληψιν. Ἀλλοίμονον ἔαν
ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Δομῆτωρ τῆς
Ἁγίας Ἐκκλησίας ἐπεριόριζε τὰ ὅρια ταύτης εἰς...
τὸν τρίτον ὄροφον τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32, ἅγιε Μα-
ραθῶνος!!!..*

Εὐχαριστῶ τὸν σχολιαστὴν-ἐπίσκοπον, διὰ τὸ
ὅτι μὲ ἀποκαλεῖ μαθητὴν τοῦ Γέροντος Αὐγουστίνου
Ἀγιοβασιλειάτου, τοῦ κοσμήματος τοῦ Ἄθω καὶ
τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Εἶμαι ἀνάξιος νὰ λέγο-
μαι μαθητῆς του, ἀλλὰ εἰλικρινὰ μοῦ περιποιεῖ
τιμὴν ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός, καὶ μὲ χαροποιεῖ τὰ
μέγιστα!

Ἐγὼ καυχῶμαι ἐν Κυρίῳ ἅγιε συντάκτα, μα-
θητῆς τυγχάνων ἐνὸς γίγαντος τοῦ πνεύματος, σο-
φωτάτου πατρός, ἐμπείρου καὶ πνευματικοῦ. Ὑμεῖς
ἀγαπητέ, ποῖου μαθητῆς ἀρέσκεσθε νὰ παρουσιάζε-
σθε, ὅπως φανερώνουν τὰ γραπτὰ σας; Μήπως
τοῦ... γνωστοῦ σατύρου τῆς τηλεοράσεως, ὁ ὁποῖος
εἴρωνεύεται τοὺς πάντας καὶ σχολιάζει περιπαι-
κτικῶς τὴν ἐπικαιρότητα;... (Ὁ νοῶν νοεῖτω)... Γρά-
φετε ὅτι ὁ μαθητῆς κατενόησε τὸν συντάκτην, ἐνῶ ὁ
διδάσκαλος ἀπευθύνεται πρὸς ἀνώνυμον. Μὴν στε-
νοχωρεῖσθε, ὅλοι γνωρίζουν τὸν συντάκτην τῶν σχο-

*) Ἀσχοληθεῖτε καὶ ὀλίγον μετὰ τοῦ οἴκου σας,
ὅπου συμβαίνουν φοβερὰ πράγματα, ὡς γνωρίζομεν
καλῶς, καὶ τὰ ὅποια καλύπτει ἡ παρουσία/σκιὰ τοῦ
Προέδρου σας...

Ἐνδεικτικὸν ἐπίσης τῆς ἀκατανόητου ἐμπαθείας
καὶ μισαδελφίας τοῦ ἐν λόγῳ ἀρθρογράφου, ἀλλὰ καὶ
ἀπορίας ἄξιον εἶναι τὸ ἐξῆς γεγονός: ἐνῶ ὅταν κάμει
ἀναφορὰν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιε-
πισκόπου ἡμῶν κ. Μακαρίου, τὸν ἀπογυμνώνει ἀπὸ
τὸν ἱεραρχικὸν καὶ ἱερατικόν του τίτλον περιφορη-
τικῶς, μὲ τὸ γνῶριμον ἀβδηριτικὸν ὕφους (ὅπως: «Μα-
κάριος τις», «ὁ ἀρχηγέτης τῶν μακαριτῶν», κ.ἄ.ῃ.),
δὲν πράττει τὸ ἴδιον ὅταν ἀναφέρεται εἰς τοὺς Οἰκου-
μενιστὰς ἡγήτορας τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ, Χριστό-
δουλον, Βαρθολομαῖον κ.ἄ.! Τὶ νὰ ὑποθέσωμεν διὰ τὴν
περίεργον αὐτὴν διάκρισιν; Ἐμμεσον ἀναγνώρισιν των
ἴσως; (Βλ. τ.932/σελ.14, τ.933/σελ.23, τ.934/σελ.23, ἰδι-
αιτέρως δὲ εἰς τὸ τεῦχος 935, σελ. 21.22.23 καὶ εἰς ὅλα
σχεδὸν τὰ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα τεύχη τῆς καινῆς
(καὶ κενῆς πλέον) «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», εἰς τὴν
ὅποιαν ἐπιβάλλεται πλέον νὰ κλεινῶμεν τὰ ὦτα)!

λίω τῆς -παραχωρήσει Θεοῦ- ἐκπεσούσης εἰς τὰς χείρας ὑμῶν δυστυχοῦς «Φωνῆς»! Γνωρίζουν οἱ πάντες τὸ... ἐργόχειρον αὐτοῦ. Ἀλήθεια, δὲν εἶδομεν ποτὲ ἓνα κείμενός σας θεολογικόν, πατερικόν, τὸ ὁποῖον νὰ ἐποικοδομεῖ τοὺς πιστοὺς... Μόνον εἰρωνίας διὰ μακαρίας καὶ ζώντας... Νὰ γνωρίζατε πόσοι καὶ ἐκ τοῦ ἰδικοῦ σας χώρου κληρικοί καὶ λαϊκοὶ τὰς σχολιάζουν δυσμενῶς... Μὴν αὐταπατάσθε ὅτι τοιουτοτρόπως ὑπηρετεῖτε τὴν ἐκκλησίαν! Ἀντιθέτως, τορπιλίζετε πᾶν ἔργον ἀγαθὸν πρὸς τὴν ἐνότητα καὶ πᾶσαν προσπάθειαν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν πρόοδον αὐτῆς τῆς μαρτυρικῆς μας ἐκκλησίας... Μελετήσατε τὰ γραπτὰ κείμενα τοῦ ἁγίου πρώην Φλωρίνης.

Καὶ τότε ὑπῆρχον διαστάσεις καὶ διχασμοὶ ἐκκλησιαστικοί. Εἶδατε τοιοῦτον ὕφος γραπτοῦ λόγου, σκωπτικόν; Νὰ γνωρίζετε ὅτι μὲ τὸ ὕφος αὐτό, μόνον τὸν (ἕως τῆς σήμερον ἀδιάλλακτον καὶ ἀμετανόητον, δυστυχῶς) προκαθήμενόν σας εὐαρεστεῖτε.

Ἄγνοεῖτε, δυστυχῶς, τὸ πατερικόν ὅπου λέγει: «Ἔστω καὶ τὸ φιλόνεικον ἡμῶν ἔννομον» (Ἁγ. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος περὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος). Καὶ ἡ διαφωνία μας νὰ εἶναι εὐπρεπής, εὐγενική, μὲ πνεῦμα συνέσεως καὶ ἀγάπης Χριστιανικῆς. Διαβάσατε, μήπως φοβηθεῖτε ὀλίγον, εἰς τὸ β' Κεφάλαιον τῆς Δ' Βασιλειῶν, τί ἔπαθαν τὰ ἀσύνετα ἐκεῖνα παιδιὰ -ἂν καὶ παίζοντα παιδιὰ- τὰ ὁποῖα ἐτόλμησαν τὰ εἰρωνευθοῦν τὸν Προφήτην Ἐλισσαῖον...

Δὲν θὰ ἔγραφα τὸ παρόν, ἐὰν ὑπῆρχε μόνον τὸ περὶ ἐμοῦ σχόλιον εἰς τὴν «Φωνήν». Μὲ ἠνόχησε ὁμῶς καὶ ἐκίνησε τὴν πενιχρὰν γραφίδα μου ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πολλοὺς ἠνόχησε, καὶ κατέκρινα τὴν ἀναίδειαν (διὰ νὰ μὴν εἶπω βαρύτερον χαρακτηρισμόν) τοῦ σχολιαστοῦ. Καὶ αὐτὸ ἦτο τὰ ἀναφερόμενα εἰς ἕτερον σχόλιον, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς κλονισθείσης ὑγείας τοῦ Γέροντος Αὐγουστίνου πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Ἐκεῖ ἔδειξε ὁ συντάκτης ἀρχιερεὺς ὅλον τὸ... ψυχικόν του μεγαλεῖον... Δὲν ἐσεβάσθη, ὅ,τι καὶ ὁ χειρότερος ἄνθρωπος θὰ ἐσεβέτο, τὴν ἀσθένειαν τοῦ συνανθρώπου καὶ μοναχοῦ. Λέγει βεβαίως ὅτι σέβεται ταύτην καὶ δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ γέροντος (καὶ οὐτε πρόκειται ποτὲ νὰ ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας), ἀλλὰ ρίπτει τὸ δηλητήριον τῆς κακίας μὲ τὴν φράσιν: «ἔνεκα ἐγκεφαλικοῦ ποῦ... ἐδέχθη(!) μετὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς».

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔχω νὰ ἀπαντήσω μετὰ λόγου γνώσεως (ἐφόσον... τυγχάνω καὶ μαθητῆς) τὰ ἑξῆς:

Ὁ π. Αὐγουστίνος μετὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς, οὐδέποτε ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν του, ὅπως γράφετε.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ μεγάλου γέροντος, τοῦ ὁποίου τὰ μνημειώδη κείμενα σᾶς καταταράσσουν κυριολεκτικῶς, ἐπεσυνέβη 30 ἡμέρας περίπου μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐπιστολῆς, καὶ τὸ γνωρίζω καλῶς, κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου διδασκαλίας εἰς πο-

λυαρίθμους προσκυνητᾶς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχαν περάσει ἐκ τοῦ Κελλίου του. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπαινίσσεσθε διάφορα, ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἐρωτῶ: Ἐὰν ὁ π. Αὐγουστίνος ἐτιμωρήθη ὑπὸ Θεοῦ δι' ὅσα σᾶς ἔγραφε περὶ τοῦ ἐκκλησιοσωματείου σας, διατὶ προχωρήσατε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν τροποποίησίν του; Ἐπαινῶ βεβαίως τὴν προσπάθειαν, ἔπρεπε νὰ γίνῃ πρὸ ἐτῶν, εἴθε νὰ καταργηθῇ καὶ ὁ τίτλος καὶ νὰ διαλυθῇ αὐτὸ τὸ τερατούργημα, ποῖος δὲν τὸ θέλει;

Ἀλλὰ διατὶ τόσο μόνος καὶ ἐμπάθεια πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μὲ τὰς εἰδικὰς του γνώσεις ἔρριψεν ἄπλετον φῶς καὶ ἐπαρουσίασεν τὰς πραγματικὰς διαστάσεις τοῦ ἐν λόγῳ θέματος; Προφανῆς ὁ λόγος. Ἀπάντησιν πάντως τεκμηριωμένην δὲν ἔχετε, οὔτε ἀντίλογον μετὰ ἐρεισμάτων κανονικῶν δύνασθε νὰ ὀρθώσετε εἰς τὰ κείμενα τοῦ ἐμβριθεστάτου συγγραφέως καὶ λογίου ἀσκητοῦ.

Μὴν λησμονεῖτε, ἅγιε Μαραθῶνος, τὴν λίαν ἀξιόλογον μελέτην ὑμετέρου θεολόγου καὶ κοινοῦ φίλου, ἐπὶ τοῦ πονήματος τοῦ γέροντος «Ἡ σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας...». Σᾶς ὑπενθυμίζω τὸ τελικόν συμπέρασμα τοῦ εἰς τὴν πολυσέλιδον πρὸς τὸν θεῖον του (ιερέαν) ἐπιστολῆν: «Φρονῶ ὅτι ὁ π. Αὐγουστίνος ἔχει δίκαιον καὶ τὸ σωματεῖο θὰ πρέπει νὰ διαλυθῇ...». Ἄς τὸ διαλύσετε λοιπὸν ἀγαπητοί, ὅχι διὰ νὰ εὐαρεστηθῇ ὁ π. Αὐγουστίνος ἀλλὰ διότι πρέπει νὰ γίνῃ, διὰ τὸ καλὸν τῆς ἐκκλησίας.

Τέλος, ὁ ἐμπνευσμένος γέρον, κατὰ τὴν σήμερον, χάριτι Θεοῦ καὶ μὲ τὰς προσευχὰς χιλιάδων ἀνθρώπων, εἶναι καὶ πάλιν ὑγιῆς καὶ ἐτοιμάζει τὴν ἔκδοσιν νέου βιβλίου ἐκ πολλῶν ἑκατοντάδων σελίδων, περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογιακοῦ.

Ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ μήτηρ τῶν ἀγιορειτῶν μοναχῶν, τοῦ ἀπεκατέστησεν τὴν ὑγείαν, διότι εἶναι πολύτιμος ὁδηγὸς καὶ διδάσκαλος καὶ ἀπαραίτητος πνευματικὸς σύμβουλος εἰς τὰ πλήθη τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνέρχονται εἰς τὸ φιλόξενον Κελλίον του (ἀπὸ ὅλα τὰ μερῆ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ) διὰ νὰ ὠφεληθοῦν ἐξ αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ζητοῦν πρότυπα οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς ἡμέρας μας, διὰ τοῦτο σπεύδουν νὰ μαθητεύσουν εἰς τοὺς ἀγιορεῖτας πατέρας ποῦ κρατοῦν τὴν λαμπάδα τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας ἄσβεστον. Καὶ εἶναι μεγάλη ἡ τροφή τὴν ὁποῖαν λαμβάνουν ἀπὸ τὴν πλουσίαν πνευματικὴν σιτοδοσίαν τοῦ ἐν λόγῳ πεφωτισμένου πατρός... Ἔχουν οἱ κατήγοροί του νὰ ἐπιδείξουν ἀνάλογον ἔργον καὶ προσέλευσιν μαθητῶν;... Ἄς προβληματισθοῦν ἐπ' αὐτοῦ.

Μεγάλῃ ἡ ἀρετὴ τοῦ «γνώθι σαυτόν», τὸ γνωρίζετε ἅγιε συντάκτα τῆς «Φωνῆς»;... Εἴθε...

Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐπανέλθω, ἀπλῶς συνιστῶ νὰ σεβόμεθα τουλάχιστον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καὶ οἱ ἐκτὸς ἐκκλησίας ἄνθρωποι, ἔχοντες στοιχειώδη ἀνθρωπιάν, ἐκ συνειδήσεως σέβονται. Τίποτε περισσότερον. Διὰ νὰ μὴν ἐπαληθεύσῃ εἰς ὑμᾶς τὸ Γραφικόν: «Οἱ ἀπαίδευτοι, ἀκρατεῖς γλώσση.» (Παρ. κζ', 20).

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

Θέμα: Ἄμεσος ἐξοντωτικὸς διωγμὸς Ὁρθοδόξων Ἀγιορειτῶν Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων καὶ ἔμμεσος διωγμὸς τῶν ὑπολοίπων Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2007

Πανοσιολογιώτατοι,

Ἐπιθυμοῦμεν ὅπως διὰ τῆς παρουσίας ἐκφράσωμεν καθηκόντως τὴν γνώμην ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος ὄλον τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος θέματος τῆς διώξεως ἐναντίον μιᾶς ἐκ τῶν Κυριαρχῶν ἐνταῦθα εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, θέμα σχετιζόμενον ἄμεσα καὶ μὲ τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. Εἴμεθα, χάριτι Θεοῦ, οἱ συνεχισταὶ τῆς ὁμολογίας τῶν παλαιῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, οἱ ὅποιοι λόγῳ τῆς ἀθέσμου εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ ἐορτολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διέκοψαν διὰ λόγους Ὁρθοδόξου συνειδήσεως τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀκολουθησάντων τὸ νέον Παπικὸν ἐορτολόγιον, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 καὶ ἐξῆς.

Οἱ περισσότεροι, Ἀγιορεῖται Πατέρες τοῦ καιροῦ ἐκείνου διέκριναν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου, ἐκτὸς τοῦ φανεροῦ γεγονότος ὅτι διέσπασε τὴν ἐπὶ 1600 ἔτη ἐνότητα τοῦ συνορτασμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ Δόγμα, εἶχεν ἐπίσης ὡς μυστικὸν καὶ ἀπώτερον σκοπὸν τῆς τὸν συνορτασμὸν μὲ τοὺς αἰρετικούς, διὸ καὶ ἀποτελεῖ τὴν θεμελίωσιν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἄλλωστε ἀποδεικνύει ἀναντίρρητα καὶ ἡ πολὺ ἀργότερον δημοσιευθεῖσα γνωστὴ Οἰκουμενιστικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 1920.

Τὸ Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον-ἐορτολόγιον καθιερώθη, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ σκοπὸν τὴν ἐορτολογικὴν συμφωνίαν καὶ ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων, ἐπεκυρώθη δὲ καὶ ἀπὸ τὰς μετέπειτα Ἁγίας Οἰκουμενικᾶς Συνόδους, ὡς καὶ ἀπὸ τὰς τοπικὰς τοιαύτας Οἰκουμενικοῦ κύρους, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρώτην θέσιν κατέχουν αἱ γνωστὰ κατὰ τοῦ νέου Παπικοῦ ἐορτολογίου τρεῖς Πανορθόδοξοι Σύνοδοι ἐπὶ Πατριαρχοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ, ἀμέσως μετὰ τὸ 1582, ὅτε ὁ αἰρετικὸς Πάπας τῆς Ρώμης μετερῦθμισε τὸ ἐορτολόγιον. Ἡ καταδίκη αὐτῆ τοῦ νέου ἐορτολογίου-ἡμερολογίου ὁμοίως

ἐπανελαμβάνετο σθεναρῶς ὑφ' ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων, μέχρι καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Τότε, ὅπως ἀσφαλῶς γνωρίζετε, ἤρχισε νὰ κηρύσσεται συνεσταλμένως μὲν ἀρχικὰ ὁ Οἰκουμενισμὸς, ἐπισημότερα δὲ καὶ ὀριστικὰ κατὰ τὸ ἔτος 1920 μὲ τὴν ὡς ἄνω ἀντορθόδοξον Ἐγκύκλιον τῆς δωδεκαμελοῦς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἔπειτα ἐπεκυρώθη καὶ ἀπὸ τὸ ἐπὶ Πατριάρχου Μελετίου ψευδώνυμον «Πανορθόδοξον» Συνέδριον τοῦ 1923, εἰς τὸ ὅποιον δὲν συμμετεῖχον αἱ περισσότεραι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ὡς καὶ τὰ τρία ἐκ τῶν τεσσάρων παλαιφάτων Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτούς, καθὼς μαρτυρεῖ ἡ ἀδιάφειστος Ἀγιορειτικὴ Ἱστορία, τόσον ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου, ὅσον καὶ ἡ πλειονότης τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερῶν Μονῶν μετὰ καὶ τῶν περισσοτέρων ἐξαρτηματικῶν Πατέρων τῶν Κελλίων καὶ λοιπῶν Καλυβῶν, ἀρχικῶς διέκοψαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ καὶ ἀπέφευγον τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν νεωτεριστῶν νεοημερολογιτῶν. Περὶ δὲ τὸ 1931 ἐπανελάβον τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριαρχοῦ, ἐλπίζοντας ὅτι σύντομα -καθὼς ὑπέσχεοντο οἱ Πατριαρχικοί- θὰ ἐλύετο ἡ τολμηθεῖσα διάσπασις τοῦ Πανορθοδόξου συνορτασμοῦ καὶ τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων, διὰ συγκλήσεως γενικῆς Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσαν οἱ πολυπληθεῖς τότε Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες, οἱ ὅποιοι ἐσυνέχισαν τὴν διακοπὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ μνημοσύνου καὶ τὴν ἄρνησιν τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν νεωτεριστῶν, μὴ πιστεύσαντες εἰς τὰς ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις αὐτῶν.

Ἐκτοτε ὄχι μόνον δὲν συνεκλήθη Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἀλλ' ἐσημειώθη ἡ ἀνεμπόδιτος πρόοδος καὶ προέλασις ἐπὶ πρακτικοῦ καὶ θεωρητικοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐπαράτου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἀπαρχὴν θεμελίωσεως καὶ τῆς πανθηρησκείας τοῦ ἀναμενομένου Ἀντιχριστοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν θρηνοῦντες γενώμεθα μάρτυρες τῶν ἀνιέρων συμφωνιῶν καὶ συμπροσευχῶν τῶν ἐξ Ὁρθοδόξων προερχομένων ἡγετῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ εἰδωλολάτρας, Ἰνδιάνους, Ἰνδοῦιστὰς καὶ λοιποὺς ἀρχηγοὺς ἀντιθέων θρησκειῶν!

Ἄλλωστε καὶ σεῖς, ὡς Ἱερὰ Κοινότης, ἔχετε ἐπανειλημμένως καταγγεῖλει τὴν ἐπιχειρουμένην ψευδένωσιν μεταξὺ Ὁρθοδόξων-αἰρετικῶν-ἄλλοθρήσκων, ὡς καὶ τὰς πρωτοφανεῖς παραβάσεις ἐν τῇ Πίστει τῶν ἐκάστοτε Πατριαρχῶν καὶ Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (παρόλον ὅτι δὲν ἐνεργήσατε καὶ τὴν ὑπὸ τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων προβλεπομένην διακοπὴν τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν). Ὅποτε νομίζομεν, ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα τὰς ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν συνεχεῖς καὶ ἀμετανοήτους ἀθετήσεις τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ καταπατήσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὅποιοι μάλιστα εἶναι κατοχυρωμένοι καὶ ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν προκειμένῳ ἐνθυμίζομεν μόνον, ὅτι αἱ ἐλπίδαι ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων, ὡς καὶ τῶν Ἁγιορειτῶν, διὰ τινὰ ὑποχώρησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διεψεύσθησαν πρῶτον μὲν, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1948 ὀριστικὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ παναιρετικὸν «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», ἔπειτα δὲ μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1965 ἀνίσχυρον «ἄρσιν» τῶν ἀναθεμάτων κατὰ τῶν Παπικῶν, ὡς καὶ μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀντορθόδοξους καὶ φιλαίρετικὰς διακηρύξεις, συμπροσευχὰς καὶ συλλειτουργίας, αἱ ὁποῖαι ὡσαύτως καθιερώθησαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, τοῦ ὁποίου αἱ περισσότεραι Ἁγιορειτικαὶ Ἱεραὶ Μοναὶ ὀρθῶς διέκοψαν τὸ μνημόσυνον μετὰ τὸ 1965, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἀκριβῶς λόγους.

Δυστυχῶς τὸ 1972 ἐπὶ Πατριάρχου Δημητρίου, παρόλον ὅτι οὐδὲν ἤλλαξεν εἰς τὴν Οἰκουμηνιστικὴν πορείαν τοῦ Πατριαρχείου, αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ ἀδικαιολογῆτως ἐπανέλαβον τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου -κατόπιν βεβαίως ἰσχυρῶν πιέσεων- μετὰ ἐξαιρέσιν τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου, ἣ ὁποία ἀκολουθήσασα τὸ ἅγιον παράδειγμα τῶν ἁγίων καὶ ὁμολογητῶν -παλαιῶν τε καὶ συγχρόνων- Πατέρων, σύμφωνα δὲ καὶ μετὰ τὸν ΙΕ' Ἱερὸν Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Ἁγίας Συνόδου περὶ ἐπαινετῆς ἀποτείχισεως, ἀπεφάσισε θεαρέστως ὅπως εἰσέλθῃ ὀριστικὰ εἰς τὸν τίμιον ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας· ὅθεν μόνη αὐτὴ συνεχίσασα τὴν διακοπὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ μνημοσύνου, διέκοψεν ὁμολογιακῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1972 καὶ τὴν οἰανδήποτε Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ποιμένας καὶ μετὰ ὅσους συνεχίζουν νὰ ἀκολουθοῦν καὶ μνημονεύουν αὐτούς, συμφώνως τῆς Ὁρθοδόξου στάσεως ποὺ τηροῦν ἄλλωστε ἀπὸ τοῦ 1924 μονίμως καὶ οἱ λοιποὶ Ζηλωταὶ Ἁγιορεῖται Πατέρες, ἀποτετελιχισμένοι ἐκ τῶν Οἰκουμηνιστῶν-Νεοημερολογιτῶν.

Ὅθεν τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ἐφόσον ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος ἐγκαλεῖται καὶ καταγγέλεται ἀπὸ τοὺς Ἐσφιγμένους Πατέρας διὰ τὴν ἀμετανοήτον καὶ συνεχῆ διακήρυξιν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ἰδία Πατριαρχικὴ Σύνοδος νὰ κατακρίνῃ τοὺς Πατέρας αὐτούς, ἐφόσον ἔχει ἤδη καταστῆ ἡ ἰδία ὑπόδικος;

Εἶναι δυνατόν ὁ κατηγορούμενος νὰ μεταμορφώσῃται εἰς κατήγορον καὶ δικαστὴν;

Δυστυχῶς, εἰς τὴν παράνομον αὐτὴν δίκην καὶ δίωξιν συνεπαρετάχθη ἀκρίτως καὶ ἡ ἐπίσημος Ἁγιορειτικὴ ἐκπροσώπησις, καὶ οὕτως ἐκτιθέμεθα πλέον παγκοσμίως ὡς Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἁγιορεῖται Μοναχοί.

Δὲν εἶναι λύσις κατὰ Θεόν, σεβαστοὶ Πατέρες, ὁ διωγμὸς καὶ ἡ ἀπέλασις τῶν εὐόρκως ἀγωνιζομένων Ἐσφιγμενιτῶν, καὶ μάλιστα ὡς «σχισματικῶν» καὶ «καταληψιῶν» (!!), ὡς ἐπίσης καὶ ἡ πολεμικὴ ἐναντίον ἡμῶν, τῶν λοιπῶν Ζηλωτῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, τοὺς ὁποίους δὲν καταχωρεῖτε -κατὰ παράβασιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους- εἰς τὰ Ἁγιορειτικὰ Μοναχολόγια, καὶ δὲν τοὺς παραχωρεῖτε Καλύβας καὶ Κελλία, ὅπερ συνιστᾷ ἀργὸν ἀφανισμόν καὶ ἔμμεσον διωγμὸν ἐναντίον των. Καὶ ταῦτα εἰς ἐποχὴν, ὅπου ὁ πανθηρσκειακὸς πλέον Οἰκουμηνισμὸς προχωρᾷ ἀκάθεκτος, διὸ καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ συσπειρωθῶμεν ἅπαντες ἐναντίον του, ὡς ὄντως Ὁρθόδοξοι Μοναχοί!

Οὐδεὶς Ὁρθόδοξος κατεδίωξε ποτὲ ἄλλον Ὁρθόδοξον, ἀγωνιῶντα καὶ ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ διαφυλάξεως τῆς προσβαλλομένης Πίστεώς του. Ἀκολουθεῖτε, δυστυχῶς, λανθασμένην ὁδὸν καὶ ἔχετε τεραστίαν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ὁ διωγμὸς Πίστεως ὅσον συνεχίζεται, προσημαίνει καὶ ὁδοποιεῖ τὴν πνευματικὴν ἐρήμωσιν, ὡς καὶ τὴν κατάλυσιν τοῦ κατοχυρωμένου αὐτοδιοικήτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, παρὰ τὴν ἀριθμητικὴν παρουσίαν πολλῶν Μοναχῶν.

Τὰ τελευταῖα θλιβερὰ γεγονότα, ἦτοι ἡ πρόσκλησις καὶ συμμετοχὴ τοῦ Πάπα εἰς τὴν Θρονικὴν ἐορτὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς καὶ αἱ ἀνταλλαγαὶ ἐπισκέψεων τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸ Βατικανὸν καὶ τοὺς ἀμετανοήτους Παπικούς, ἐν συνδυασμῷ μετὰ πλῆθος ἄλλων -γνωστῶν τοῖς πᾶσι- ἐκτροπῶν περὶ τὴν Πίστιν, ἔχουν ἀφυπνίσει μὲν δικαίως πολλοὺς ἀγωνιῶντας ἀδελφοὺς καὶ Πατέρας, ἔχουν δὲ δικαίως πλήρως ἐνώπιον παντὸς ἐχέφρονος τοὺς Ἐσφιγμένους Πατέρας καὶ ἅπαντας τοὺς Ἁγιορείτας Ζηλωτάς...

συνεχίζεται

Ἡ βραχὺ
βίβλος
καὶ
πολλὴ
συνέσει

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΕΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Εἷς ἐκ τῶν μεγαλοσχημῶν καὶ... μεγαλομισθίων κληρικῶν (ἐπίσκοπος ὢν) τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, εἰς τὸ πλαίσιον πανηγυρικῆς λειτουργίας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ (κατὰ τὸ νεοημερολογιτικὸν ἑορτολόγιον), ἀποπειράθη νὰ πλέξῃ τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ζηλωτοῦ Προφήτου· ἀλλὰ φεῦ! «Οὐχ ὠραῖος αἶνος ἐν στόματι ἀμαρτωλῶν» (Σοφ. Σειράχ ιε', 9)· τὸ ἐγκώμιον πρὸς τὸν Προφήτην μετετρέπη εἰς πύρινον δικανικὸν κατὰ τοῦ... ζηλωτισμοῦ καὶ τῶν ζηλωτῶν!

Ἀφοῦ διεχώρισεν -ὑποτίθεται- τὸν καλὸν ζηλωτισμὸν (τὸ ἀνάμμα τῆς κανδήλας, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἄλλα «καζουίστικα» καὶ τοῦ προσκοπισμοῦ ἀρμόδια), ἐπετέθη κατὰ τῶν «κακῶν» ζηλωτῶν, «τῶν φανατικῶν ποὺ παρέρχονται εἰς τοὺς δρόμους με εἰκόνας, σταυροὺς καὶ λάβαρα, καὶ παριστάνουν τοὺς Γενικοὺς Εἰσαγγελεῖς δακτυλοδεικτώντας καὶ ἀφορίζοντας, ἐμφανιζόμενοι ὡς σωτήρες τοῦ Γένους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας»!

Αὐτὰ τὰ πονηρά, κυνικὰ καὶ ἄδικα κατὰ τοῦ εὐλαβοῦς Ὁρθοδόξου λείμματος ἐξήμυσεν ὁ Οἰκουμενιστὴς λυκοποιμῆν· αὐτὰς τὰς μοχθηρὰς κρίσεις ἐξέβαλλεν ἐναντίον ἐκείνων τῶν πιστῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀγωνία διὰ τὴν πορείαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Γένους στοιχειώνουν τὰ οἰκουμενιστικά του ὄνειρα καὶ διαταράσσουν τὴν προσωπικὴν του «νιρβάνα». Δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῷ ἀρμόζουν τὰ προφητικά· «οἱ ἡγούμενοι αὐτῆς μετὰ δώρων ἔκριναν καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτῆς μετὰ μισθοῦ ἀπεκρίναντο» (Μιχαίας γ', 11), καὶ «ὦ οἱ ποιμνόντες μάταια καὶ οἱ καταλελοιπότες τὰ πρόβατα!» (Ζαχαρίας ια', 17), ἢ τὸ «ἔκρυψαν οἱ ἱερεῖς ὁδὸν Κυρίου» (Ὡσηε δ', 6). Καλὸς ζηλωτῆς διὰ τὸν πονηρὸν ποιμένα, εἶναι ἐκεῖνος

ὁ χλιαρὸς πιστὸς μετὰ τὸ ἀμβλυμένο καὶ λυμφατικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖον ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐπιφανειακὴν καὶ ἀνώδυνον καθηκοντολογία, καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν οὐσίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἀνιδιοτελής προσφορὰ καὶ ἐθελούσιος φιλομαρτυρικὴ καὶ αὐτοθυσιαστικὴ πράξις τῆς Ὁμολογίας. Ἐνοχλεῖ ἀφορήτως τοὺς λυκοποιμένους τὸ μικρὸν αὐτὸ ποίμνιον, τὸ ὁποῖον ἐπαγρυπνεῖ καὶ γρηγορεῖ ἐν μέσῳ τῆς βαθυτάτης νυκτὸς τῆς ἐσχάτου Ἀποστασίας, ὑπακούων εἰς τὴν Ἀποστολικὴν φωνήν, ἡ ὁποία προειδοποιεῖ ἐπιτακτικῶς: «ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α', 7).

Γεννᾶται ὁμως ἡ ἀπορία· μετὰ ποῖον δικαίωμα οἱ τυραννικοὶ αὐτοὶ ψευδοποιμένες Οἰκουμενισταί, ἀρνοῦνται τὴν νόμιμον καὶ κατοχυρωμένην ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοδιάθεσιν αὐτῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ τοὺς ὑβρίζουν μετὰ προσβλητικὰς καὶ συκοφαντικὰς ἐκφράσεις, ὅπως «Ταλιμπάν», «φανατικούς» κ.ἄ., ἐπειδὴ κάμουν χρῆσιν τοῦ συνταγματικοῦ δικαιώματός των νὰ διαμαρτυρηθοῦν διαδηλώνοντας (τὶ ἄλλο ἐξάλλου ἠμποροῦν νὰ κάμουν;) κατὰ τῶν ἀναριθμῶν ἀκραίων προκλήσεων καὶ ἐπιθέσεων ἐπὶ τῶν Ἱερῶν καὶ Ὁσίων τῆς Πίστεως, ὅπως τὸν μεθοδευμένον καὶ συστηματικὸν πόλεμον τῆς βλασφημίας μετὰ τὰ διάφορα προκατασκευασμένα σκοπίμως ψευδο-λογοτεχνικά-θεατρικά-κινηματογραφικά-εἰκαστικά ἔργα, τὸ ξεπούλημα καὶ τὴν ἐκπόρνευσιν τῆς ἀμωμῆτου Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ πανθηρσκειακὸν χαμαιτυπεῖον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ προκλητικῶς δαπανηρὰ διαθηρσκειακὰ συμπόσια, ὅπου κινᾶται ὁ Οἶνος τῆς Ἀμπέλου τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ τῶν αἱρέσεων; Ἀπὸ πότε -ὦ ἄθλιοι Οἰκουμενισταί- εἶναι κακὸς ὁ κατὰ Θεὸν ζῆλος, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὸν ἀπαιτεῖ διὰ τὴν σωτηρίαν μας; «Ζήλωσον οὖν καὶ μετανόησον» παραγγέλει εἰς τὸν χλιαρὸν ἐπίσκοπον τῆς Λαοδικείας (Ἀποκ. γ', 19). Διατί -ὦ λυκοποιμένα- δὲν ἀποδοκιμάζεις ὅπως ὀφείλεις τὸν βλακῶδη καὶ συχνὰ φονικὸν «ζῆλον» τοῦ ποδοσφαιρικοῦ ὀπαδισμοῦ, ἢ τὸν ψυχοκτόνον καὶ ὀλέθριον τῶν τυχηρῶν παιγνίων (τοῦ τζόγου), ἢ τὸν ἐθνοκτόνον φανατισμὸν τοῦ πολιτικοῦ κομματισμοῦ; Ἀλλὰ μᾶλλον λιποφυγεῖς -ὦ φαρισαῖε ρασσοφόρε- πρὸ τοῦ κτηνώδους ὄχλου ποὺ ἐπιθυμεῖ ἄρτον καὶ θεάματα τῶν ἰσχυρῶν χειραγωγῶν του, τῶν ὁποίων τελικῶς εἶσαι ἀρωγὸς συνει-

δητὸς ἢ ἀνεπίγνωτος; Πόθεν ἀντλείς, λοιπόν, τοιοῦτον θράσος καὶ καταφέρεσαι μὲ τοσαύτην ὀργὴν κατὰ τοῦ εὐλαβοῦς φιλοχρίστου ζήλου, καὶ ἐπιτίθεσαι ἐναντίον τῶν ὀλίγων καὶ ἀδυνάτων (φαινομενικῶς) πιστῶν, οἱ ὅποιοι συνθλίβονται καὶ πιέζονται πικρῶς, ἀφ' ἑνὸς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων προδοσιῶν σου, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῶν ἀνεπιτρέπτων καὶ προπετῶν ἐπιθέσεων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κυρίως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Καὶ βεβαίως θὰ λάβουν ἀναγκαστικῶς τὴν θέσιν τῶν Γενικῶν Εἰσαγγελέων, ἀφοῦ αὐτοὶ ἀπουσιάζουν συχνῶς ἐκ τῶν ἐπάλλεξων των· καὶ βεβαίως θὰ προσπαθήσουν -κατὰ τὰς δυνάμεις των- νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ Γένος, ἀφοῦ οἱ καθ' ἕλην ἀρμόδιοι δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν καθεύδουν καὶ ποιοῦν τὴν νῆσσαν, εἴτε διὰ τὸν φόβον, εἴτε διὰ τὸν χρυσὸν τῶν «Ἰουδαίων»!

Ὡς ἐπιστέγασμα καὶ κορύφωσιν τῆς Οἰκουμενιστικῆς μοχθηρίας καὶ πανουργίας νὰ ἀναφέρωμεν μίαν ἀκόμη τερατώδη δῆλωσιν, ἑτέρου τινὸς κρατικοδιαίτου κληρικοῦ, ποὺ ἠκούσθη προσφάτως ὑφ' ἑνὸς ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας. Ἀναφερόμενος εἰς τὰ τεκταινόμενα (ὑπὸ τεκτόνων) ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἐθεώρησεν ἔξυπνον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὡς ἀρωγὸν εἰς τὸ... «θεάρεστον» ἔργον τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὅποιος διώκει ἀπηνῶς τοὺς Ὁμολογητὰς Μοναχοὺς, λέγωντας πῶς «ἡ Παναγία εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐκδιώκει τοὺς ἀνυποτάκτους ζηλωτὰς ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὄρους»! Εὖγε, ζηλωτὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Παρασυμβλήθης τοῖς αἰρετικοῖς τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠμοιώθης αὐτοῖς, ἀφοῦ ἀκολουθεῖς τὴν προσφιλεῖν τακτικὴν των εἰς τὸ νὰ ἐπικαλοῦνται τὰ θεῖα πρόσωπα πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς πλάνης καὶ τῆς κακίας των· «Χριστὸν γράφεσθαι μὴ φέρων ὁ Δεσπότης», δὲν... ἄντεχε νὰ βλέπει τὴν μορφήν Του ἐζωγραφισμένην ὁ Κύριος, ἔψαλλαν οἱ ἄθλιοι Εἰκονομάχοι καὶ κατεδίδωκαν φονικῶς τοὺς Ὁρθοδόξους· ὁ δὲ ὑποκινητὴς ἐνὸς ἐκ τῶν κορυφαίων ἐγκλημάτων τῆς ἱστορίας, τῆς καταστροφῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν «Σταυροφόρων» τὸ 1204, πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Γ', ἔγραφεν πρὸς τὸν Βαλδουῖνον: «Χαίρω ἐν Κυρίῳ διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σταυροφορίας καὶ ἀναπέμπω ὕμνους πρὸς Αὐτόν, διότι συνέδραμεν εἰς τὴν πτώσιν τῆς νέας μεγάλης Βαβυλῶνος τῶν σχισματικῶν Ἑλλήνων»!

Π.Κ.

ΚΑΤΑ ΠΟΝΗΡΩΝ ΛΥΚΟΠΟΙΜΕΝΩΝ ἘΦΗΣΥΧΑΣΤΩΝ

Ἐνῶ εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν χῶρον ὑπάρχουν ἀξιοκατάκριτοι «ποιμένες», οἱ ὅποιοι τολμοῦν νὰ ἐκδίδουν καὶ ἐγκυκλίους ἀκόμη, ὅπου -ἂν εἶναι δυνατόν!- προτρέπουν τὸ δυστηγῆς ποιμνιὸν των νὰ παραλαμβάνει τὰ νέα βιομετρικὰ διαβατήρια, καὶ ἔτσι ὡς ἀληθινοὶ λυκοποιμένες τὸ ὀδηγοῦν ὑποταγμένον εἰς τὴν παγκόσμιον τυραννίαν τοῦ ἐπερχομένου Ἀντιχρίστου, ἔρχεται ἕνας ἀπλὸς πολιτικὸς φορεὺς -τὸ Σωματεῖον Ἐργατοῦπαλλήλων- νὰ δώσῃ μὲ τὴν στᾶσιν καὶ τὸν ἀγῶνα του, μαθήματα θάρρους, αὐταπαρνήσεως, ἀλλὰ καὶ σωφροσύνης καὶ ὀρθοῦ φρονήματος, εἰς τοὺς ρασσοφόρους λαοπλάνους καὶ ἐφῆσυχαστάς! Τὸ Σωματεῖον Ἐργατοῦπαλλήλων λοιπὸν -σωματεῖον μὲ σκοποὺς σαφεῖς, διαφανεῖς καὶ ἀδιὰβλήτους, καὶ ὄχι ἀσαφεῖς, ἀμφιβόλους καὶ σκοτεινοὺς, ὅπως κάποια ἄλλα ποὺ δὲν ἔχουν λόγον ὑπάρξεως- κατόπιν ἐγκαίρων ἐνεργειῶν του, ἐπέτυχε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτῆρα, ὥστε νὰ ἀπαγορευθῇ εἰς βιομηχανίαν πλαστικῶν (ἀπόφ. 50/2007) ἡ χρῆσις βιομετρικῶν μεθόδων ἐλέγχου τῶν ἐργαζομένων εἰς αὐτήν. Ἡ χρῆσις βιομετρικῶν μεθόδων ἐλέγχου εἰς ἐργαζομένους, καὶ συγκεκριμένα ἡ ἠλεκτρονικὴ συσκευὴ ποὺ ἀναγνωρίζει στοιχεῖα τῆς γεωμετρίας τῆς χειρὸς -ἐν εἴδει ἠλεκτρονικῆς... χειρομαντίας!- ἢ τῆς ἱριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπησχόλησεν ἐπανειλημμένως τὴν Ἀρχὴν Προστασίας, ἡ ὁποία συνεπῶς κρίνουσα εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις¹, ἐκήρυττεν παράνομους αὐτὰς καὶ διέτασεν τὴν ἀπαγόρευσίν των. Μάλιστα εἰς τὴν ἐταιρείαν τῶν πλαστικῶν ἐπέβαλλεν πρόστιμον, ἀγνοῶντας τὰς δικαιολογίας τῶν ὑπευθύνων τῆς περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τοῦ προσωπικοῦ. Συμφώνως πρὸς τὴν σχετικὴν εἰδησεογραφίαν (βλ. ἐφημ. «ΤΑ ΝΕΑ», 13-08-07), ἡ Ἀρχὴ Προστασίας ἔκρινε ὅτι «τὰ συστήματα αὐτὰ συνιστοῦν ἐπεξεργασία προσωπικῶν δεδομένων ἐργαζομένων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ -ποὺ εἶναι ὁ ἐλεγχος εἰσόδου καὶ ἐξόδου- καὶ ἔτσι ἄλλοτε ἐπιβάλλει τὴν διακοπὴν τῆς λειτουργίας τους

1) Διατὶ ὅμως δὲν ἔπραξεν τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων καὶ δὴ τῶν βιομετρικῶν διαβατηρίων; Πόσον ἀνεξάρτητος καὶ ἀδιὰβλητος εἶναι ἡ Ἀρχὴ αὐτή;

και ἄλλοτε ἀπαγορεύει τὴν ἐγκατάστασή τους».

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 2006 πρῶτος ὁ Ο.Τ.Ε. προσεπάθησε νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς συσκευὰς αὐτάς, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν ἀξιοθαύμαστον μαχητικότητα τῶν ἐργαζομένων, οἱ ὅποιοι ἀντέδρασαν ἐντόνως (ἀπειλήθησαν μάλιστα καὶ με δυσμενεῖς μετατάξεις!), προειδοποιώντας τοὺς διοικούντας, ὅτι οἱ ἴδιοι θὰ ἐξήλωναν τὰ μηχανήματα αὐτά, καταφεύγοντας ταυτοχρόνως εἰς τὴν Ἀρχὴν Προστασίας τῶν προσωπικῶν δεδομένων. Ἴδου λοιπόν, ποὺ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ἀπλοι ἐργαζόμενοι μᾶς ὑποδεικνύουν τὸν δρόμον ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσωμεν, ἀντίθετα πρὸς τὸ δυσκἀθεκτον ρεῦμα τοῦ εὐδαιμονισμοῦ, τῆς παρακμιακῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ τῆς πνευματικῆς ἀλλοτριώσεως! Καὶ μὴν πιστεύετε ὅτι μόνον εἰς τὴν χώραν μας συμβαίνει αὐτό· εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νεωτερικοῦ ὑπερκαταναλωτισμοῦ, εἰς τὸ κέντρον τῆς παγκοσμιοποίησης, τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἐκεῖ ὅπου ἡ σατανοκίνητος καὶ ὑποχθόνιος οἰκουμενικὴ ἡγεμονία τοῦ Μαμμωνᾶ διαφεντεύει τὰς τύχας τῶν λαῶν τῆς γῆς σφραγίζοντάς τοὺς μακροπροθέσμως καὶ μεθοδικῶς μετὰ τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, μέσῳ τοῦ παγκοσμίου γραμμωτοῦ κώδικος καὶ τοῦ πλέον ἐξελιγμένου RFID (Ἀναγνώρισις Ραδιοσυχνότητων)², ἐκεῖ λοιπόν «εἰς τὸ στόμα τοῦ θηρίου», μέγα πλῆθος πολιτῶν ἀντιδρᾷ καὶ ἀντιστέκεται κατὰ τοῦ ἀντιχρίστου συστήματος διακυβερνήσεως. Ἔχει συσπειρωθεῖ εἰς ὀργανώσεις, ὅπως ἡ CASPIAN (Consumers Against Supermarket Privacy Invasion and Numbering - Καταναλωταὶ ἐναντίον τῆς Καταπατήσεως τῶν Ἰδιωτικοῦ Βίου καὶ τῆς Ἀριθμοποίησεως ὑπὸ τῶν Σούπερ Μάρκετ), ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐνωσις Ἀστικῶν Ἐλευθεριῶν (The American Civil Liberties Union), τὸ Κέντρον Ἰδιωτικότητος εἰς τὴν Ἠλεκτρονικὴν Πληροφόρησιν (Electronic Privacy Information Center), καὶ μάχονται σθεναρῶς κατὰ τῆς ἀπανθρώπου τυραννίας καὶ ἀσυδοσίας (ιδιωτικῆς ἢ κρατικῆς) ποὺ ὀραματίζεται ἀνθρωπάρια - ἰνδικὰ χοιρίδια (Guinea Pigs) κωδικοποι-

2) Τὸ RFID, ἑλληνιστὶ ΑΕΡ (Ἀναγνωριστικὴ Ἐτικέτα Ραδιοσυχνότητων), εἶναι ἓνα μικροσκοπικὸ τσίπ μεγέθους μικροτέρου καὶ ἐνὸς κόκκου ἄμμου, δεχομένου καὶ ἀποκρινόμενου εἰς ραδιοσήματα ἐκπεμπόμενα ὑπὸ ἐιδικῶν συσκευῶν, ὅπως σαρωτὰς ἀεροδρομίων, μετρό, τραίνων, καταστημάτων, κ.ἄ.

ημένα ἀπὸ τὸν UPC καὶ διάστικτα μετὰ ἠλεκτρονικὰ ἐμφυτεύματα ἀπὸ τὴν γέννησιν ἕως τὸν θάνατόν των! Σημειωθῆτω δέ, ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ἔχουν συνείδησιν ὅτι τελικῶς ἀντιστέκονται κατὰ τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐναργῶς φαίνεται καὶ εἰς τὸ προσφάτως ἐκδοθὲν βιβλίον τῶν Katherine Albrecht καὶ Liz McIntyre: SPYCHIPS (ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΑ ΤΣΙΠ), εἰς τὸ ὅποιον προτρέπουν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὸ σύστημα τῆς ἠλεκτρονικῆς ἐμφυτεύσεως-ἐπιτηρήσεως, παραθέτοντας μάλιστα χωρία τοῦ ἱεροῦ κειμένου τῆς Ἀποκαλύψεως σχετικὰ μετὰ τὸ θέμα! Γίνεται σαφὲς λοιπόν, ὅτι εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον, καὶ δὴ καὶ εἰς τοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας λαοὺς, φυλὰς καὶ ἔθνη, ὑπάρχει ἀπόλυτος **πεποίθησις καὶ πίστις** διὰ τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ θεοπνεύστου κειμένου καὶ τοῦτο, διότι εἰς οὐδὲν ἄλλο κείμενο ἀπὸ ὅλα τὰ «ἱερά» ἀντιστοιχεῖ ὅλων τῶν θρησκειῶν τῆς γῆς, δὲν ὑπάρχει τοιαύτη **συνταρακτικὴ, προφητικὴ ἐπαλήθευσις**, καὶ μάλιστα τοῦ χωρίου τοῦ σχετικοῦ μετὰ τὸ χάραγμα, ὅπου ἡ ἀκρίβεια τῆς προφητείας ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως.

Κάθε ἐχέφρων ἄνθρωπος, ἀνεξαρτήτως τοῦ τι πιστεύει, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν **ἐκπλαγῇ**, διαπιστώνοντας ὅτι ἓνα κείμενο ποὺ ἐγγράφη πρὸ 2000 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται, θὰ ἐπαληθεύετο μετὰ τοσαύτην ἀκρίβειαν, ποὺ ἀναπόφευκτα καταλήγει εἰς τρία λογικὰ συμπεράσματα: α) τὴν ἀναγνώρισιν ἄνευ ἀμφιβολίας τῆς μοναδικῆς **Ἀληθείας** τοῦ Εὐαγγελίου· β) τὴν εὐχαριστιακὴν συναίσθησιν τοῦ ἀπείρου ἐλέους τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀσυλλήπτου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προνοίας Του διὰ τὸν ἄνθρωπον· καὶ γ) τὴν ἔγκαιρον καὶ πλήρη κατανόησιν τῆς σοβαρότητος τοῦ ζητήματος τοῦ χαράγματος καὶ τοῦ σχετικοῦ σωτηριολογικοῦ κινδύνου, ὁ ὁποῖος ἀφυπνίζει καὶ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπον ἀδρανῆ καὶ ἀδιάφορον ἐνώπιον τῆς ἀδυσωπῆτου πραγματικότητος ποὺ τὸν περιβάλλει· μιᾶς πραγματικότητος ποὺ βοᾷ, ὅτι ὁ τελικὸς σκοπὸς ὅλων αὐτῶν ποὺ βυσοδομοῦνται ἐδῶ καὶ δεκαετίες (τουλάχιστον), εἶναι νὰ ὑποταχθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διὰ τοῦ χαράγματος εἰς τὴν πλανηταρχικὴν ἐξουσίαν τῶν προδρόμων τοῦ Ἀντιχρίστου.

Μήπως ἀμφιβάλλει κανεὶς, ὅτι ὁ μοναδικὸς σκοπὸς ὅλων αὐτῶν τῶν αὐταρχικῶν μεθόδων-ἐμφυτευμάτων, κωδικοποιήσεως, ἠλεκτρονικῆς παρακολουθήσεως, βιομετρικῶν τσίπ,

διαβατηρίων, ταυτοτήτων κ.ά- δὲν εἶναι παρὰ ἢ διὰ τῶν προδρομῶν τοῦ Ἀντιχρίστου τελικὴ ὑποταγὴ τῶν πάντων εἰς αὐτόν; Ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀμερικανικῆς ἐταιρείας διαδικτυακῆς ἀσφαλείας Counterpane Internet Security, Bruce Schneier, εἰς τὴν εὐλογον ἐρώτησιν ἐὰν ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα εἶναι ἀποτελεσματικά, ἀπήντησεν: «Δὲν εἶναι ἀποτελεσματικά, ἀλλὰ ἀποσκοποῦν εἰς τὸ νὰ φαίνονται ἀποτελεσματικά»³. Ἐξάλλου, ἐὰν εἶναι ἀδύνατον νὰ παρακολουθοῦνται ἀνελλιπῶς ἕξ ἕως ἑπτὰ δισεκατομμύρια ἀνθρώπων (καὶ ὄντως εἶναι λογικῶς ἀδύνατον), αὐτὸ δὲν σημαίνει ἀπολύτως τίποτε διὰ τὴν παγκόσμιον κυβέρνησιν, ἀφοῦ λαμβάνοντες ὅλοι ἐνσυνειδήτως τὸ χάραγμα διὰ τοῦ ἐμφυτεύματος⁴ καὶ ἀποδεχόμενοι τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου, καθίστανται αὐτομάτως πειθήνιοι καὶ ἄβουλοι ὑποτελεῖς τῆς! Αὐτὸ ἀποκλειστικῶς ἐνδιαφέρει τοὺς σκοτεινοὺς καὶ νοσηροὺς ἐγκεφάλους ποὺ καταδυναστεύουν τὴν οἰκουμένην: ἢ διὰ τοῦ χαράγματος ὑποταγὴ πάντων εἰς τὸν Σατανᾶν καὶ τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ Ἀντίχριστον, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς σκοπίμου, κακοβούλου καὶ πειθαναγκαστικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ διαβόητου τριψηφίου ἀριθμοῦ εἰς τοὺς γραμμωτοὺς κώδικας ὄλων τῶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν, ἐδῶ καὶ τρεῖς δεκαετίαι περίπου.

Καὶ εἶναι μάλιστα ἀπορίας ἄξιον τὸ γεγονός, ὅτι ἐνῶ κατόπιν τῶν ἐντόνων ἀντιδράσεων καὶ τοῦ παγκοσμίου σκανδάλου ποὺ προεκλήθη, ἐπεβάλλετο ἡ ἀντικατάστασις του μὲ κάποιον ἄλλον «ἀνώδυνον» συνειδησιακῶς ἀριθμὸν -ἐξάλλου ὁ χαρασσόμενος γραμμωτὸς κῶδιξ αὐτόχρομα συνιστᾷ χάραγμα, τουλάχιστον προδρομικόν- αὐτοὶ ἐμμένουν πεισμοδῶς εἰς τὸ 666, αὐταποδεικνύοντες ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν τραγικὴν ἐξάρτησιν καὶ ὑποτελείαν των εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν νοσηρὰν πρόθεσιν καὶ μέριμνάν

3) Βλ. Περιοδικὸν «NEMESIS», Μάρτιος 2006.

4) Τὰ ἐμφυτεύματα μάλιστα νέας γενιᾶς θὰ εἶναι ἀκόμη πιὸ κοντὰ εἰς τὸ αὐθεντικὸν χάραγμα τοῦ Π' κεφ. τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀφοῦ θὰ ἀποθηκεύονται εἰς τὸ ἴδιον τὸ δέρμα τοῦ προσώπου ἢ τῆς χειρός, ἐν εἶδη τατουάζ ποὺ θὰ διαμορφώνεται ἀπὸ τὴν ἀλατότητα τῆς ἐπιδερμίδος! (βλ. «ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ», Ἰούλιος 2007, σελ. 12-18. Μάλιστα τὸ ἄρθρον αὐτὸ τοῦ μὴ Ὁρθοδόξου τούτου περιοδικοῦ ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ἐξετάζοντας μὲ πλῆθος ἀποδεικτικῶν στοιχείων τὸ θέμα αὐτό, τελικὰ δικαιώνει τοὺς ἀντιδρώντας Ὁρθοδόξους, διότι ἀπλά... ὄντως πρόκειται περὶ ἐκπληρώσεως τῆς Προφητικῆς Ἀποκαλύψεως!).

των, νὰ ὀδηγήσουν εἰς τὴν αὐτὴν φρικτὴν κατάστασιν ὀλόκληρον τὸν κόσμον! Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται νὰ ἀντιδράσωμεν καὶ νὰ κλείνωμεν τὰ ὦτα εἰς τοὺς πονηροὺς λυκοποιμένους ἐφησυχαστάς, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅποιαδήποτε φωνὴν δὲν συνάδει πρὸς τὸν αὐθεντικὸν λόγον τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀπὸ αἰῶνων προειδοποιεῖ: «Ἀσφάλιζε τοῖνυν σεαυτὸν ἄνθρωπε· ἔχεις τὰ σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου· καὶ μὴ μόνος μνημόνευε τούτων, ἀλλὰ καὶ ἀφθόνως πᾶσι μεταδίδου» (Ἀγ. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατηχ. Φωτιζομένων ιε').

Νὰ κάνωμεν πρᾶξιν, ὡς ἀδιάσπαστον ἐνιαῖον Σῶμα Χριστοῦ, τὰ ὅσα πάλιν διακυρήττει καὶ συμβουλεύει ὁ σεπτὸς προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, εἰς τὴν πλήρη ἐνθέου ζήλου καὶ νομοκανονικῆς τεκμηριώσεως «Γ' ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ - Περὶ ὀφειλομένης Ἑλληνορθοδόξου Ἀφυπνιστικῆς Ὁμολογίας»⁵, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ 13ου ἄρθρου τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος (παρ. 1), διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὸ ἀπαραβίαστον αὐτῆς⁶ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ἐν ἐνὶ στόματι πάντες ἐνστερνιζόμενοι τὴν ἀκροτελευτίον διακήρυξιν αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου ὁμολογίας, καὶ εἰδικότερα τὴν φράσιν: «νὰ ἐνδυναμώσῃ πάντας ὁ Πανάγαθος Θεός, ὥστε νὰ προσφερθῶμεν ἀνυποχωρήτως θυσία ζῶσα καὶ ἱερὸν ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν τίμιον καὶ ἅγιον ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν θεαρέστων καὶ χριστοπρεπῶν ἡμῶν ἰδανικῶν. Ἀμήν. Γένοιτο!».

Π.Κ.

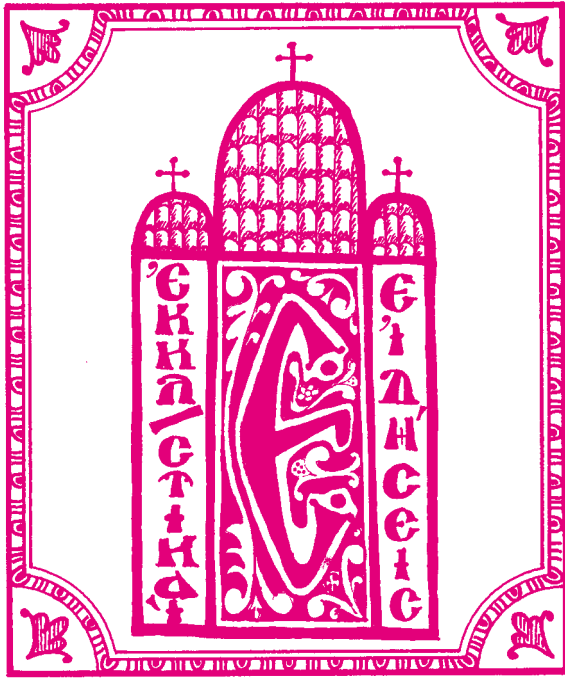
5) Βλ. Περιοδικὸν «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», τ.67.

6) ἔν. ἀν. 2.β.

Διὰ συνεισφορὰν εἰς τὰς οικονομικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, ὀλοθύμως ἀνταπεκρίθησαν οἱ κάτωθι:

Ἱ. Ναὸς Ἁγίας Ζώνης Περιστερίου	300€
Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλαμαρίας	100€
κ. Ἱορδάνης Γαλανίδης / Ἐπανωμὴ	40€

Ἐπιμέλεια:
Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

1η Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ ἱαματικῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς παρὰ τὴν πόλιν τῆς Ἐλευσίως.

Διὰ τὰς πανηγυρικὰς ἐκδηλώσεις μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας, Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὅστις ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἅφ' ἑσπέρας Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ ἠγγήθη τῆς μετ' αὐτὸν λαμπρᾶς λιτανεύσεως τῆς ἐφεστίου εἰκόνης τῶν θαυματουργῶν Ἁγίων εἰς τὸν περιβάλλοντα τὸν ναὸν οἰκιστικὸν χώρον.

Ἐσαύτως, τὸ πρωὶ τῆς φερωνύμου ἡμέρας, ὁ Μακαριώτατος προέστη τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσεν τὴν θεῖαν Λειτουργίαν μετὰ τῆς δεούσης ἱεροπρεπείας.

5η Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.

ἐπανηγύρισεν ἡ ἐν Μεγάρους ὁμώνυμος Ἱερὰ Μονή, τῆς ὁποίας κτίτωρ καὶ πνευματικὸς πατὴρ διετέλεσεν ὁ Μακαριστὸς Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίως κυρὸς Γερόντιος.

Εἰς τὴν ἐόρτιον Ἀρχιερατικὴν θεῖαν Λειτουργίαν, ἡ ὁποία ἔλαβεν χώραν εἰς τὸ εὐμεγέθες καὶ περικαλλὲς Καθολικὸν τῆς μονῆς, παρέστη ὡς προεξάρχων ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου.

17η Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μαρίνης τῆς Μεγαλομάρτυρος, ἐόρτασεν τὴν κατ' ἔτος πανηγυρίν του ὁ τιμώμενος εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἐν λόγῳ Ἀθληφόρου Ἱερὸς Ναός, παρὰ τὸν Κορυδαλλόν.

Συμφώνως μὲ τὴν τάξιν τῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων, ἅφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη ὁ Μέγας πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μα-

καριωτάτου Προκαθήμενου τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Μακαρίου, ὅστις ἠγγήθη καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ πραγματοποιηθείσης ἱερᾶς λιτανεύσεως τῆς πανσέπτου εἰκόνης τῆς ἐορταζούσης Ἁγίας, εἰς τὸν περίξ τοῦ ναοῦ χώρον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου.

Τὴν πρωΐαν τῆς κυριωνύμου ἡμέρας, καὶ ἅφου ἐφάλλη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὁ Μακαριώτατος, ὡς προεξάρχων, ὁμοῦ μετὰ τῶν ὡς ἄνω Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων, ἐτέλεσεν τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας προέβη

εις τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ εὐλαβεστάτου Ἱεροδιακόνου Ἀλεξάνδρου, ὅστις διακρίνεται διὰ τὸν ἔνθεον ζῆλον τοῦ εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἐντολῶν αὐτῆς.

22α & 27η Ἰουλίου. Ἡ μνήμη τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς (22 Ἰουλίου) ἐορτάσθη μετὰ λαμπρότητος καὶ ἐφέτος εἰς τὸν εὐμεγέθη Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος παρὰ τὴν Ἐπανωμὴν τῆς Θεσσαλονίκης.

ᾠσαύτως καὶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, παρὰ τὴν Ἄνω Τούμπα Θεσσαλονίκης, ἐορτάσθη πανηγυρικῶς ἡ μνήμη τοῦ ἱαματικοῦ αὐτοῦ μεγάλου Ἁγίου (27 Ἰουλίου).

Καὶ εἰς τὰς δύο πανηγύρεις παρευρέθει ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ὅστις συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ κλήρου καὶ πλήθους πιστῶν, προεξήρχεν τῶν ὄλων ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐτελέσθησαν πρὸς δόξαν τῶν Ἁγίων καὶ πνευματικὴν ὀφέλειαν τῶν εὐλαβῶν πανηγυριστῶν.

28η Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης, Ἡγουμένης τῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου μονῆς, ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Καμινίων Πειραιῶς.

Ὁ κύκλος τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἠνοίχθη ἄφ' ἐσπέρας μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ πανηγυρικοῦ ἐσπερινοῦ καὶ τὴν μετ' αὐτὸν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνης τῆς θαυματουργοῦ Ἁγίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου. ᾠσαύτως, κατὰ τὸ πέρασ τοῦ Ἐσπερινοῦ, ἐχειροθέτησεν ὁ Μακαριώτατος τὸν εὐλαβεστάτον Ἱεροφάλην τοῦ Ναοῦ κ. Ἰωάννην Ἰωακειμίδην εἰς Ἀναγνώστην.

Πρὸς τούτοις, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐόρτασεν τὴν πανηγυρίν του καὶ ὁ σεμνυνόμενος εἰς τὸ ὄνομα τῆς αὐτῆς Ἁγίας Καθεδρικός Ἱερὸς Ναὸς παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην, ἔνθα ἄφ' ἐσπέρας ἐψάλλη ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου. Κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἔλαβε χώραν ἡ λιτάνευσις τῆς ἐφεστίου εἰκόνης τῆς λαοφιλοῦς Ὁσίας καὶ ἡ μετ' αὐτῆς εὐλόγησις τῶν μῆλων, καθ' ἃς συμμετείχε καὶ ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ πλήθους πιστῶν.

Τὴν πρωΐαν τῆς φερωνύμου ἡμέρας καὶ μετὰ πάσης λαμπρότητος ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, συνιερουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλνίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου.

6η Αύγουστου. Ἐπὶ τῇ Δεσποτικῇ ἑορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπανηγύρισεν τὸ φερώνυμον ἱερὸν Παρεκκλήσιον τῆς ἐν Ἀνύδρῳ Φθιώτιδος ἀνδρώας Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου, κτίτωρ τῆς ὁποίας τυγχάνει ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος.

Εἰς τὰς ἐνταῦθα ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις παρέστη καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, ὅστις, κατὰ τὸ διεξοδικότερον, ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν ἀφ' ἐσπέρας τέλεσιν τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, ἐνῶ τὸ πρῶτῃ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας καὶ ἀφοῦ προέστη εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου, προεξῆρχεν τῆς ἐν συνεχείᾳ Ἀρχιερατικῆς θείας Λειτουργίας καὶ ἐξεφώνησεν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας λόγον εἰς τοὺς συγκεντρωμένους πιστοὺς.

15η Αύγουστου. Ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ Κοιμῆσει τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς εἰς τὴν Φλώριναν. Τὴν πρῶϊαν τῆς φερωνύμου ἡμέρας μετέβη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος εἰς τὸν ἑορτάζοντα ναὸν διὰ νὰ προεξάρχη τῶν λατρευτικῶν καὶ ἐν γένει ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων.

Τὸ δὲ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας εὐρέθη ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν εἰς τὴν Καλαμαριὰν Θεσσαλονίκης, ὅπου προσέστη εἰς τὸν μεθεορτον ἑσπερινόν, τῶν Ἐγκωμίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῆς λαμπρᾶς λιτανεύσεως τοῦ Ἐπιταφίου Αὐτῆς.

23η Αύγουστου. Ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμῆσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῇ ὡσαύτως ἐτησίῳ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Καλλινίκου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ, ἤγγεν τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος.

Πρὸς τοῦτο, εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος Λαμίας, ἐπραγματοποιήθη Ἀρχιερατικὴ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου καὶ συνιερουργούντων αὐτῷ καὶ τῷ ἑορτάζοντι οἰκείῳ Μητροπολίτῃ, τῶν Ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφύρου καὶ Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου.

27η Αύγουστου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος εὐμεγέθης καὶ περικαλλῆς Ἱερὸς Ναὸς παρὰ τὴν πόλιν τῶν Σερρῶν.

Κατὰ τὰς ὅλας λατρευτικὰς ἐκδηλώσεις, τόσον ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν, ὅσον καὶ τὴν πρῶϊαν τῆς Πανηγύρεως κατὰ τὸ Ἀρχιερατικὸν Συλλεΐτουργον καὶ τὴν ἀκολουθήσασαν λαμπρὰν λιτανεύσιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ ἑορτάζοντος Ἁγίου, παρευρέθη ὡς προεξάρχων ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ τοῦ νεοχειροτονηθέντος Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Θυρανοίξια Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου

Τῆ 31ῃ Αὐγούστου, ἐπὶ τῇ πανσέ-
πτω μνήμῃ τῆς Καταθέσεως τῆς
Τιμίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεο-
τόκου, ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος
Ἱερὸς Ναὸς παρὰ τὸ Περιστερί, ὁ
ὁποῖος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ μετὰ ἀπὸ
πάροδον ἕξι (6) μηνῶν, ἤνοιξε καὶ
παρεδόθη εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκ-
κλησίας, πλήρης καὶ ἐκ βάθρων
ἀνακαινισμένος, τῇ προσωπικῇ
φροντίδι καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ Μακα-
ριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου.

Ὡς ἐκ τούτου, καὶ συμφώνως τῷ
προγράμματι τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων τῆς
πανηγύρεως, τὸ ἑσπέρας τῆς παραμονῆς ἐψάλλη
ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς μετὰ τῆς Λιτῆς τῆς ἑορτῆς,
χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συμ-
παρισταμένων τῶν Ἀγιωτάτων Ἱεραρχῶν Φθιώ-
τιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονί-
κης κ. Εὐθυμίου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.
Τὴν πρωΐαν τῆς κυριωνύμου ἡμέρας καὶ ἀφοῦ

ἐψάλλη ὁ Ὅρθρος τῆς ἑορτῆς, ὁ
σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλη-
σίας ἐτέλεσεν κατὰ τὴν τάξιν τὰ
«Θυρανοίξια» τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τῇ
συμμετοχῇ τῶν ὡς ἄνω Σεβασμιω-
τάτων Ἀρχιερέων καὶ πρὸς τούτοις
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολί-
του Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χρι-
στοφόρου. Ἐν συνεχείᾳ ἐπραγμα-
τοποιήθη μετὰ πάσης λαμπρότη-
τος ἡ τῆς πανηγύρεως θεία Λει-
τουργία, εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχε,
μετὰ τοῦ ἱερατείου, πλήθος
εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Ἄμα δὲ τῇ λήξει αὐτῆς ὁ Μακαριώτατος Προ-
καθήμενος τῆς Ἐκκλησίας προέβη εἰς τὴν εἰς
Ἀρχιμανδρίτην καὶ Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱερᾶς
Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν προαγωγὴν τοῦ Πανο-
σιωτάτου Ἱερομονάχου π. Ἰακώβου Γιούρα,
ὅστις διακρίνεται διὰ τὴν ἄοκνον, ἐνεργὸν καὶ
πολυσχιδὴν του δρᾶσιν εἰς τὰ τῆς Ἀγίας μας
Ἐκκλησίας ἐν γένει ζητήματα.

ἦν τὴν δόξασαυ κοίμησιν
 τῆ θεῖα α δόξῃ κο
 χαίρε, μετὰ αἰ
 ἔσονται φόνοι, ἀρκαι κυρίστητες, Δυνα-
 ισχυμένοι. Προσπίττοι Βασίλει, αἰν
 ἦν ἡνός, ὁ παρέρων τῶ κο
 ἀρκαι ἀρέγει
 μετὰ ἐξος.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
 ΤΕΛΟΣ
 Ταχ. Γραφείο
 ΚΕΜΠ. ΑΘ.
 Αριθμός Άδειας
 1068

«Όρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Άθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 Κ.Δ.Α.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468